

ΚΑΡΙΝ ΣΛΟΤΕΡ ΡΗΞΗ

Η Κάριν Σλότερ
γράφει με ξυράφι.
THE PLAIN DEALER

ΕΙΝΑΙ
ΔΙΚΙΑ
ΜΟΥ!

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: FRACTURED
Από τις Εκδόσεις Dell, Νέα Υόρκη 2009
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ρήξη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Karin Slaughter
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καφάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχατά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελευθέρος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Karin Slaughter, 2008
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2013

ISBN 978-618-01-0105-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισιμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΚΑΡΙΝ ΣΛΟΤΕΡ ΡΗΞΗ

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

CRIME

*Στον Έργουιν και στη Νίτα...
για όλα...*

Πρόλογος

Η Αμπιγκέλ Καμπάνο καθόταν στο αυτοκίνητό της, το οποίο είχε σταθμεύσει στο δρόμο έξω από το σπίτι της. Είχε το βλέμμα της στραμμένο στην έπαυλη που είχαν ανακαινίσει εδώ και σχεδόν δέκα χρόνια. Το κτίριο ήταν τεράστιο – υπερβολικά πολύς χώρος για τρία άτομα, ειδικά από τη στιγμή που ο ένας ένοικος, Θεού θέλοντος, θα έφευγε για να σπουδάσει σε λιγότερο από έναν χρόνο. Αλλά και η ίδια τι θα έκανε αφού η κόρη της ήταν απασχολημένη, οργανώνοντας μια καινούργια, δική της ζωή; Θα απέμενε η Αμπιγκέλ με τον Πολ και πάλι, οι δυο τους, ακριβώς όπως ήταν και πριν από τη γέννηση της Έμα.

Η σκέψη αυτή έκανε το στομάχι της να σφιχτεί.

Η φωνή του Πολ ακούστηκε τριζάτη μέσα από τα ηχεία του αυτοκινήτου καθώς επέστρεφε στο τηλέφωνο. «Μωρό, άκου...» άρχισε να λέει, αλλά το μυαλό της Αμπιγκέλ βρισκόταν ήδη αλλού έτσι όπως παρατηρούσε το σπίτι. Από τότε είχε γίνει η ζωή της τόσο μικρή; Από τότε τα πιεσικότερα ζητήματα της καθημερινότητάς της είχαν μετατραπεί σε έγνοια για άλλους ανθρώπους, άλλα πράγματα; Ήταν έτοιμα τα πουκάμισα του Πολ στο ράφτη; Είχε προπόνηση βόλει η Έμα απόψε; Παρήγγειλε ο διακοσμητής το νέο έπιπλο για το γραφείο; Θυμήθηκε κανείς να βγάλει το σκύλο έξω ή θα έπρεπε να περάσει η ίδια τα επόμενα είκοσι λεπτά σφουγγαρίζοντας οχτώ λίτρα κάτουρου από το πάτωμα της κουζίνας;

Η Αμπιγκέλ ξεροκατάπιε, νιώθοντας το λαιμό της να κλείνει.

«Δε νομίζω ότι μ' ακούς», είπε ο Πολ.

«Σ' ακούω...» Έσβησε το αμάξι. Ακούστηκε ένα κλικ, οπότε, χάρη στη μαγεία της τεχνολογίας, η φωνή του Πολ μεταφέρθηκε από τα ηχεία του αυτοκινήτου στο κινητό της. Η Αμπιγκέλ έσπρωξε την πόρτα για να ανοίξει, ενώ παράλληλα έριχνε τα κλειδιά στην τσάντα της. Κρατώντας το τηλέφωνο ανάμεσα στο αυτί και στον ώμο της, άρχισε να ελέγχει την αλληλογραφία. Λογαριασμοί ηλεκτρικού, πιστωτικών καρτών, τα δίδακτρα της Έμα...

Ο Πολ έκανε παύση για να πάρει ανάσα, κι έτσι η Αμπιγκέλ θεώρησε πως ήταν σειρά της να μιλήσει.

«Εφόσον δε σημαίνει τίποτα για σένα, τότε γιατί της χάρισες αυτοκίνητο; Γιατί την πήγες κάπου όπου ήξερες ότι υπήρχε περίπτωση να εμφανιστούν οι φίλες μου;» Η Αμπιγκέλ τα έλεγε αυτά καθώς ανηφόριζε το δρομάκι που οδηγούσε στο σπίτι, αλλά δεν ένιωθε τις λέξεις βαθιά στα σωθικά της, όπως τις πρώτες φορές που είχε γίνει η ίδια συζήτηση. Η μόνη της ερώτηση τότε ήταν η εξής: γιατί δεν είμαι αρκετή εγώ;

Τώρα η μόνη της ερώτηση ήταν: γιατί είσαι ένας τόσο ανασφαλής μαλάκας;

«Απλώς χρειαζόμουν ένα διάλειμμα», της απάντησε, άλλη μία κλασική απάντηση.

Η Αμπιγκέλ έβαλε το χέρι στην τσάντα, ψάχνοντας στα τυφλά τα κλειδιά της καθώς ανέβαινε τα σκαλοπάτια της βεράντας. Είχε φύγει από τη λέσχη εξαιτίας του, είχε χάσει το εβδομαδιαίο μασάζ και γεύμα με τις στενότερες φίλες της, επειδή έτρεμε στη σκέψη πως όλες τους είχαν δει τον Πολ έξω, συντροφιά με κάποια εικοσάχρονη με ξανθό βαμμένο μαλλί, την οποία είχε το θράσος να κυκλοφορήσει στο αγαπημένο τους εστιατόριο. Η Αμπιγκέλ δεν ήξερε αν θα μπορούσε να εμφανιστεί ξανά εκεί έπειτα απ' ό,τι έγινε.

«Κι εγώ θα χρειαζόμουν ένα διάλειμμα, Πολ», του είπε. «Πώς θα σου φαινόταν αν έκανα κι εγώ ένα διάλειμμα; Πώς θα σου φαινόταν αν μιλούσες με τους φίλους σου μια μέρα και ήξερες

ότι κάτι έτρεχε και κατέληγες ουσιαστικά να τους ικετεύεις να σου πουν τι συνέβαινε, προτού τελικά σου αποκαλύψουν ότι με είδαν με κάποιον άλλο άντρα;»

«Θα μάθαινα πώς τον έλεγαν τον πούστη, θα πήγαινα σπίτι του και θα τον σκότωνα!»

Για ποιο λόγο ένα κομμάτι του εαυτού της δεν έπανε ποτέ να αισθάνεται κολακευμένο όταν της έλεγε τέτοια πράγματα; Ως μητέρα μιας έφηβης κοπέλας, είχε εκπαιδεύσει τον εαυτό της να αναζητάει τις θετικές πτυχές ακόμα και στα πιο σκληρά σχόλια, αλλά εδώ το πράγμα καταντούσε γελοίο. Άλλωστε ο Πολ είχε τόσα προβλήματα με τα γόνατά του, ώστε μετά βίας κατάφερε να πηγαίνει τα σκουπίδια έως τον κάδο μία στις τσέσες. Το μεγαλύτερο σοκ σε όλη αυτή την ιστορία κανονικά έπρεπε να είναι ότι κατόρθωνε ακόμα να βρίσκει μια εικοσάχρονη για να τον τηδήξει.

Η Αμπιγκέλ έβαλε το κλειδί στην παλιά μεταλλική κλειδαριά της εξώπορτας. Οι μεντεσέδες έτριξαν, σαν ηχητικά εφέ σε ταινία τρόμου.

Η πόρτα ήταν ήδη ανοιχτή.

«Μισό λεπτό», είπε σαν να τον διέκοπτε, παρόλο που ο Πολ δε μιλούσε εκείνη τη στιγμή. «Η εξώπορτα είναι ανοιχτή...»

«Ορίστε;»

Ούτε κι εκείνος την άκουγε. «Είπα πως η εξώπορτα είναι ήδη ανοιχτή», επανέλαβε η Αμπιγκέλ, σπρώχνοντάς τη για να ανοίξει λίγο περισσότερο.

«Ω Χριστέ μου... Τρεις εβδομάδες έχει που ξεκίνησε και πάλι το σχολείο και άρχισε ήδη τις κοπάνες;»

«Ίσως οι καθαρίστριες...» Σταμάτησε, έχοντας πατήσει κάτι γυαλιά. Η Αμπιγκέλ έστρεψε το βλέμμα της στο πάτωμα, νιώθοντας ένα οξύ, παγωμένο κύμα πανικού κάπου στη βάση της σπονδυλικής της στήλης. «Το πάτωμα είναι γεμάτο γυαλιά... Τα πάτησα μόλις τώρα».

Ο Πολ κάτι είπε, αλλά εκείνη δεν τον άκουσε.

«Εντάξει», αποκριθήκε η Αμπιγκέλ αυτόματα. Έκανε μετα-

βολή. Ένα από τα ψηλά παράθυρα δίπλα στην εξώπορτα ήταν σπασμένο. Φαντάστηκε κάποιο χέρι να περνάει από μέσα, να τραβάει το σύρτη και να ανοίγει την πόρτα.

Κούνησε το κεφάλι της. Μέρα μεσημέρι; Σ' αυτήν τη γειτονιά; Εδώ δεν μπορούσαν να καλέσουν περισσότερα από τρία άτομα τη φορά χωρίς να αρχίσει τα τηλέφωνα η παλαβή γριά που έμενε απέναντι ώστε να τους κάνει παράπονα για τη φασαρία.

«Άμπι;»

Το μυαλό της ήταν αλλού, η ακουστική της ικανότητα μειωμένη. Είπε στο σύζυγό της: «Νομίζω πως κάποιος μπήκε στο σπίτι...»

Αμέσως ο Πολ φώναξε: «Φύγε αυτήν τη στιγμή. Μπορεί να βρίσκονται ακόμα εκεί!»

Η Αμπιγκέλ πέταξε την αλληλογραφία επάνω στο τραπεζάκι του χολ, κι έτσι όπως γύρισε, είδε το είδωλό της στον καθρέφτη. Έπαιζε τένις τις δύο τελευταίες ώρες. Τα μαλλιά της ήταν ακόμα νωπά, μερικές τούφες είχαν κολλήσει στο σβέγκο της, εκεί όπου η αλογοουρά της είχε αρχίσει να λύνεται. Το σπίτι ήταν δροσερό, αλλά εκείνη ιδρώνε.

«Άμπι;» ούρλιαξε ο Πολ. «Φύγε αυτήν τη στιγμή. Καλώ την αστυνομία από την άλλη γραμμή!»

Έκανε να στραφεί, με το στόμα ανοιχτό, ώστε να πει κάτι – τι άραγε; – όταν είδε το ματωμένο αποτύπωμα παπουτσιού στο πάτωμα.

«Έμα...» ψέλλισε και το τηλέφωνο της έπεσε από τα χέρια έτσι όπως ανέβαινε τρέχοντας τις σκάλες για να πάει στο δωμάτιο της κόρης της.

Σταμάτησε στο κεφαλόσκαλο, σοκαρισμένη μπροστά στη θέα των σπασμένων επίπλων, των γυαλιών που είχαν σκορπιστεί στο πάτωμα. Το οπτικό της πεδίο συρρικνώθηκε και εστίασε στην Έμα, που ήταν σωριασμένη μέσα στα αίματα στο βάθος του διαδρόμου. Ένας άντρας στεκόταν από πάνω της κρατώντας μαχαίρι.

Για μερικά δευτερόλεπτα η Αμπιγκέλ έμεινε ασάλευτη, εμβρόντητη, η ανάσα της σκάλωνε, ο λαιμός της έκλεινε. Ο άντρας άρχισε να κινείται προς το μέρος της. Τα μάτια της δεν μπορού-

σαν να εστιάσουν σ' ένα συγκεκριμένο σημείο. Κοιτούσαν εναλλάξ το μαχαίρι που έσφιγγε ο άντρας στη ματωμένη γροθιά του και το σώμα της κόρης της στο πάτωμα.

«Όχι...»

Ο άντρας χίμηξε καταπάνω της. Ενστικτωδώς, η Αμπιγκέλ έκανε πίσω. Σκόνταψε, άρχισε να πέφτει στη σκάλα, η λεκάνη και οι ωμοπλάτες της χτυπούσαν με δύναμη επάνω στο ξύλο έτσι όπως γλιστρούσε με το κεφάλι μπροστά. Μια χορωδία πόνου σάρωνε το σώμα της: ο αγκώνας της χτύπησε στα κάγκελα της κουπαστής, ο αστράγαλος τσακίστηκε στον τοίχο κι ένιωθε ένα κάψιμο στο λαιμό της καθώς προσπαθούσε να προστατέψει το κεφάλι της ώστε να μη χτυπήσει στις γωνίες των σκαλοπατιών. Κατέληξε στον προθάλαμο με κομμένη την ανάσα.

Ο σκύλος. Πού είχε εξαφανιστεί ο βλαμμένος ο σκύλος;

Η Αμπιγκέλ γύρισε ανάσκελα ενώ σκούπιζε τα αίματα από τα μάτια της, νιώθοντας τα σπασμένα γυαλιά να τρίβονται στο κρανίο της.

Ο άντρας κατέβαινε τρέχοντας τη σκάλα, εξακολουθώντας να κραδαίνει το μαχαίρι. Η Αμπιγκέλ δε σκέφτηκε. Τίναξε το πόδι της προς τα επάνω τη στιγμή που ο άγνωστος κατέβαινε από το τελευταίο σκαλοπάτι, καρφώνοντας τη μύτη του ποδιού της κάπου ανάμεσα στον πρωκτό και στα γεννητικά του όργανα. Είχε αστοχήσει, αλλά αυτό δεν είχε σημασία. Ο άντρας παραπάτησε και γονάτισε βλαστημώντας στο ένα πόδι.

Η Αμπιγκέλ κυλίστηκε μπρούμυτα και άρχισε να έρπει προς την εξώπορτα. Ο άγνωστος την άρπαξε από το πόδι, τραβώντας την πίσω με τόση δύναμη, ώστε ο πόνος διέτρεξε σαν πυρωμένο σίδηρο το σώμα της, διαπερνώντας τη σπονδυλική στήλη και καταλήγοντας στον ώμο της. Η Αμπιγκέλ άπλωσε το χέρι στα γυαλιά που είχαν πέσει στο πάτωμα, προσπαθώντας να βρει ένα κομμάτι αρκετά μεγάλο για να τον χτυπήσει. Τα μικροσκοπικά θραύσματα, όμως, έσκισαν το δέρμα της παλάμης της. Βάλθηκε να τον κλοτσάει, τινάζοντας έξαλλα τα πόδια πίσω της καθώς πλησίαζε πόντο πόντο στην εξώπορτα.

«Σταμάτα!» ούρλιαξε εκείνος, σφίγγοντας και με τα δυο χέρια τους αστράγαλους της. «Γαμώτο, σταμάτα, είπα!»

Η Αμπιγκέλ σταμάτησε, προσπαθώντας να πάρει ανάσα, προσπαθώντας να σκεφτεί. Το κεφάλι της εξακολουθούσε να κουνουνίζει, το μυαλό της αδυνατούσε να συγκεντρωθεί. Μισό μέτρο μπροστά, η εξώπορτα ήταν ακόμη ανοιχτή, κι έβλεπε τη μικρή πλαγιά που κατέληγε στο αυτοκίνητό της, το οποίο ήταν σταθμευμένο στο δρόμο. Έστριψε από την άλλη, για να μπορέσει να αντικρίσει τον άγνωστο. Είχε γονατίσει και κρατούσε τους αστράγαλους της, για να μην της αφήσει το περιθώριο να τον κλοτσήσει. Το μαχαίρι ήταν δίπλα του, στο πάτωμα. Τα μάτια του είχαν ένα μοχθηρό μαύρο χρώμα, φάνταζαν σαν δυο κομμάτια γρανίτη που ξεπρόβαλλαν κάτω από βαριά βλέφαρα. Το φαρδύ στήθος του φούσκωνε και ξεφούσκωνε, λαχανιασμένος καθώς ήταν. Το πουκάμισό του ήταν μουσκεμένο από το αίμα.

Το αίμα της Έμα.

Η Αμπιγκέλ έσφιξε τους μυς του στομαχιού της και χίμηξε πάνω του με τα δάχτυλα τεντωμένα, ενώ τα νύχια της σημάδευαν τα μάτια του.

Ο άντρας τη χτύπησε στο αυτί με την ανοιχτή παλάμη του, αλλά εκείνη συνέχισε την επίθεση, πιέζοντας τους αντίχειρές της επάνω στις κόγχες των ματιών του, νιώθοντάς τες να υποχωρούν. Τα χέρια του έκλεισαν σαν αρπάγη γύρω από τους καρπούς της, απομακρύνοντας τα δάχτυλά της. Ήταν είκοσι φορές δυνατότερος από κείνην, αλλά η Αμπιγκέλ σκεφτόταν πια μόνο την Έμα, εκείνο το κλάσμα του δευτερολέπτου στη διάρκεια του οποίου είχε δει την κόρη της επάνω, τη στάση του σώματός της, το πουκάμισό της ανασηκωμένο επάνω στα μικρά της στήθη. Μετά βίαια την είχε αναγνωρίσει· το κεφάλι της ήταν μια ματωμένη κόκκινη μάζα. Ο άντρας εκείνος είχε πάρει τα πάντα, ακόμα και το πανέμορφο πρόσωπο της κόρης της.

«Μπάσταρδε!» ούρλιαξε η Αμπιγκέλ, νιώθοντας σαν να κόντευαν να σπάσουν τα χέρια της έτσι όπως εκείνος απομάκρυνε τις παλάμες της από τα μάτια του. Του δάγκωσε τα δάχτυλα

ώσπου τα δόντια της βρήκαν κόκαλο. Ο άντρας ούρλιαξε, αλλά συνέχισε να την κρατάει. Αυτήν τη φορά, όταν η Αμπιγκέλ τίναξε προς τα επάνω το γόνατό της, τον πέτυχε ακριβώς ανάμεσα στα πόδια. Τα κατακόκκινα μάτια του άντρα γούρλωσαν και το στόμα του άνοιξε, ελευθερώνοντας μια ξιτισμένη ανάσα. Η λαβή του χαλάρωσε, και πάλι, όμως, δε λύθηκε τελείως. Έτσι όπως σωριάστηκε ανάσκελα, παρέσυρε την Αμπιγκέλ.

Αυτόματα, τα χέρια της έκλεισαν επάνω στον παχύ λαιμό του. Αισθανόταν τους χόνδρους στο λαρύγγι του να κινούνται, τους δακτυλίους που εκτείνονταν κατά μήκος του οισοφάγου να λυγίζουν σαν μαλακό πλαστικό. Η λαβή του δυνάμωσε γύρω από τους καρπούς της, αλλά οι αγκώνες της είχαν κλειδώσει πλέον, οι ώμοι της είχαν ευθυγραμμιστεί με τα χέρια της καθώς έριχνε όλο το βάρος της επάνω στο λαιμό του αγνώστου. Ο πόνος σούβλιζε διαρκώς τα μπράτσα και τους ώμους της, που έτρεμαν. Τα χέρια της πάθαιναν κράμπα, λες και χιλιάδες μικροσκοπικές βελόνες καρφώνονταν στα νεύρα της. Ένιωθε μικρές δονήσεις στις παλάμες της έτσι όπως ο άντρας επιχειρούσε να μιλήσει. Το οπτικό της πεδίο συρρικνώθηκε ξανά. Είδε κόκκινα στίγματα να εμφανίζονται στα μάτια του, τα υγρά του χείλη να ανοίγουν, τη γλώσσα του να ξεπροβάλλει. Καθόταν επάνω του, τον είχε καβαλήσει και συνειδητοποίησε πως είχε αρχίσει να νιώθει τα κόκαλα της λεκάνης του αγνώστου να πιέζουν τη σάρκα των μηρών της καθώς τέντωνε το κορμί του, προσπαθώντας να την πετάξει από πάνω του.

Ξαφνικά ο νους της πήγε στον Πολ τη νύχτα που «έφτιαχναν» την Έμα, το πώς η Αμπιγκέλ το ήξερε, απλώς ήξερε πως εκείνη την ώρα έπιανε ένα μωρό. Έτσι ακριβώς είχε καθίσει επάνω στην άντρα της, θέλοντας να σιγουρευτεί πως θα έπαιρνε και την τελευταία σταγόνα του για να γεννήσουν το τέλειο παιδί τους.

Και πράγματι η Έμα ήταν τέλεια... Το γλυκό της χαμόγελο, το άδολο πρόσωπό της. Ο τρόπος με τον οποίο εμπιστευόταν κάθε άνθρωπο που γνώριζε, κι ας την είχε προειδοποιήσει αμέτρητες φορές ο Πολ, ζητώντας της να προσέχει.

Η Έμα κείτονταν στον επάνω όροφο. Νεκρή. Μέσα σε μια λίμνη αίματος. Με το εσώρουχο κατεβασμένο. Το δύσμοιρο μωρό της. Τι να είχε περάσει; Τι ταπεινώσεις είχε υπομείνει στο έλεος αυτού του άντρα;

Μια ζεστασιά απλώθηκε ξαφνικά ανάμεσα στα πόδια της Αμπιγκέλ. Ο άγνωστος είχε κατουρηθεί, βρέχοντας και τους δυο τους. Είχε καρφώσει το βλέμμα του επάνω της –την έβλεπε πραγματικά– και την επόμενη στιγμή τα μάτια του θόλωσαν. Τα χέρια του κρεμάστηκαν στο πλάι, οι παλάμες έπεσαν με την ανάστροφή τους στα σπαρμένα με γυαλιά πλακάκια. Το σώμα του λύθηκε, το στόμα κρέμασε, ανοιχτό.

Η Αμπιγκέλ έριξε το βάρος στις φτέρες της, κοιτάζοντας τον άψυχο άντρα μπροστά της.

Τον είχε σκοτώσει.

ΜΕΡΑ ΠΡΩΤΗ

1

Ο Γουίλ Τρεντ είχε στραμμένο το βλέμμα έξω από το παράθυρο του αυτοκινήτου ενώ άκουγε την προϊσταμένη του να ουρλιάζει στον άνθρωπο με τον οποίο μιλούσε στο κινητό της. Όχι πως η Αμάντα Βάγκνερ ύψωνε ποτέ τη φωνή της, αλλά ο τόνος της είχε τέτοια χροιά, που είχε κάνει αρκετούς υφισταμένους της να βάλουν τα κλάματα και να αποχωρήσουν από την εκάστοτε έρευνα στην οποία συμμετείχαν – κατόρθωμα διόλου ευκαταφρόνητο αν λάβει κανείς υπόψη το γεγονός ότι η πλειονότητα των υφισταμένων του Πολιτειακού Γραφείου Ερευνών της Τζόρτζια ήταν άντρες.

«Βρισκόμαστε στη...» –τέντωσε το λαιμό της, μισοκλείνοντας τα μάτια έτσι όπως διάβαζε την πινακίδα– «συμβολή Πράντο και Δέκατης Έβδομης οδού». Η Αμάντα έκανε μια παύση. «Θα σου ήταν εύκολο να αναζητήσεις την πληροφορία στον υπολογιστή σου;» Κούνησε το κεφάλι της. Προφανώς δεν της άρεσε αυτό που άκουγε.

«Μήπως να συνεχίσουμε να κόβουμε βόλτες;» πρότεινε ο Γουίλ. «Δεν αποκλείεται να βρούμε...»

Η Αμάντα κάλυψε τα μάτια με την παλάμη της. Ψιθύρισε στο τηλέφωνο: «Πόσο θα χρειαστεί μέχρι να επανέλθει ο διακομιστής;» Η απάντηση την έκανε να βγάλει ένα βαρύ, παρατεταμένο αναστεναγμό.

Ο Γουίλ έδειξε την οθόνη που δέσποζε στο κέντρο του επενδεδυμένου με ξύλο ταμπλό. Η Lexus είχε περισσότερα μπιχλιμπίδια και από φορεσιά σαλιμπάγκου. «Δεν έχεις GPS;»

Κατέβασε το χέρι της καθώς σκεφτόταν την απάντηση και ύστερα άρχισε να πατάει κάτι διακόπτες στο ταμπλό. Οι ενδείξεις στην οθόνη δεν άλλαξαν, αλλά ο κλιματισμός δυνάμωσε. Ο Γουίλ γέλασε πνιχτά, κι εκείνη του έκοψε τον αέρα, ρίχνοντάς του ένα δολοφονικό βλέμμα και προτεινόντας: «Όση ώρα περιμένουμε να βρει η Καρολάιν ένα χάρτη, μήπως να έβγαζες το εγχειρίδιο χρήσης από το ντουλαπάκι και να μου διάβαζες τις οδηγίες;»

Ο Γουίλ δοκίμασε να το ανοίξει, αλλά ήταν κλειδωμένο. Σκέφτηκε πως η κατάσταση αυτή βασικά αποτύπωνε τη σχέση του με την Αμάντα Βάγκνερ. Συχνά τον έστελνε να συναντήσει κλειδωμένες πόρτες και είχε την απαίτηση να βρει τρόπο ώστε να ξεπεράσει αυτά τα εμπόδια. Στον Γουίλ άρεσαν οι γρίφοι, όπως άλλωστε στους περισσότερους ανθρώπους, αλλά για μία φορά θα ήταν ωραία να του έδινε η Αμάντα το κλειδί.

Ίσως, πάλι, δεν ήταν και τόσο ωραία. Ο Γουίλ δεν είχε ποτέ την άνεση να ζητάει βοήθεια, ειδικά από άτομα όπως η Αμάντα, η οποία έδινε την εντύπωση ότι διατηρούσε στη μνήμη της μια διαρκώς ανανεούμενη λίστα με τους ανθρώπους που της χρωστούσαν χάρες.

Ο Γουίλ εξακολούθησε να κοιτάζει έξω από το παράθυρο την ώρα που η Αμάντα κασάδιαζε τη γραμματέα της, επειδή δεν είχε πάνω της ανά πάσα στιγμή ένα χάρτη των δρόμων της πόλης. Ο Γουίλ ήταν γεννημένος και μεγαλωμένος στην Ατλάντα, αλλά σπάνια πήγαινε στο Άνσλεϊ Παρκ. Γνώριζε πως ήταν μια από τις παλιότερες και πλουσιότερες συνοικίες της πόλης, όπου εδώ και περισσότερο από έναν αιώνα δικηγόροι, γιατροί και τραπεζίτες είχαν χτίσει τις ζηλευτές επαύλεις τους, ούτως ώστε μελλοντικές γενιές δικηγόρων, γιατρών και τραπεζιτών να μπορέσουν να ζήσουν όπως αυτοί: ασφαλείς και περιχαρακωμένοι καταμεσής μιας από τις πιο βίαιες μεγαλουπόλεις του αμερικανικού νότου. Το μόνο πράγμα που είχε αλλάξει στην πορεία των χρόνων ήταν ότι οι μαύρες γυναίκες που έσπρωχναν τα καροτσάκια με τα λευκά μωρά αμείβονταν πια καλύτερα.

Με τις διαδοχικές στροφές και τις πλατείες του, το Άνσλεϊ

φαινόταν σαν να ήταν σχεδιασμένο για να μπερδεύει, αν όχι να αποτρέπει, τους επισκέπτες. Οι περισσότεροι δρόμοι ήταν δενδροφυτεμένες φαρδιές λεωφόροι με σπίτια χτισμένα επάνω σε λόφους, ώστε να παρατηρούν από ψηλά τον υπόλοιπο κόσμο. Πυκνά δασωμένα πάρκα με μονοπάτια περιπάτου και κούνιες εκτείνονταν παντού. Ορισμένα από τα πεζοδρόμια εξακολουθούσαν να διατηρούν την αρχική πλακόστρωση. Παρόλο που όλα τα σπίτια είχαν διαφορετικό αρχιτεκτονικό σχεδιασμό, υπήρχε μια κάποια ομοιομορφία στις άψογα διατηρημένες προσόψεις τους και στους επαγγελματικά περιποιημένους κήπους τους. Ο Γουίλ υπέθεσε πως αυτό οφειλόταν στο ότι οι τιμές ακόμα και για ένα σχετικά μικρό σπίτι στην περιοχή ξεκινούσαν από το ένα εκατομμύριο δολάρια. Αντίθετα με τη δική του γειτονιά στο Πόνσι-Χάιλαντ, η οποία βρισκόταν σε απόσταση μικρότερη των δέκα χιλιομέτρων από αυτό το σημείο, στο Άνσλεϊ δεν υπήρχαν σπίτια βαμμένα στα χρώματα του ουράνιου τόξου ούτε κλινικές χορήγησης μεθαδόνης.

Στο δρόμο ο Γουίλ είδε μια γυναίκα που έκανε τζόκινγκ να σταματάει για να κάνει μερικές διατάξεις και να κοιτάξει παράλληλα με τρόπο τη Lexus της Αμάντα. Σύμφωνα με τα δελτία ειδήσεων σήμερα το πρωί, οι αρχές πολιτικής προστασίας είχαν εκδώσει ανακοίνωση για επικίνδυνες συγκεντρώσεις ρύπων στην ατμόσφαιρα, συμβουλεύοντας τους πολίτες να μην κινούνται σε εξωτερικούς χώρους, εκτός κι αν κάτι τέτοιο ήταν απολύτως αναγκαίο. Κανένας δεν έδειχνε να λαμβάνει σοβαρά υπόψη την προειδοποίηση, παρόλο που η θερμοκρασία ξεπερνούσε τους τριάντα οχτώ βαθμούς. Ο Γουίλ είχε δει τουλάχιστον πέντε άτομα να κάνουν τζόκινγκ από τη στιγμή που έφτασαν στο Άνσλεϊ Παρκ. Και οι πέντε ήταν γυναίκες και μέχρι στιγμής ανταποκρίνονταν πλήρως στο στερεότυπο της ζωηρής, τέλειας μητέρας με το γυμνασμένο κορμί και τα μαλλιά πιασμένα αλογοουρά.

Η Lexus είχε σταματήσει στα ριζά ενός μάλλον δημοφιλούς λόφου, ενώ ο δρόμος πίσω τους ήταν φυτεμένος με ψηλές οξιές, που έριχναν σκιά στο πεζοδρόμιο. Όλοι οι δρομείς είχαν κόψει

ταχύτητα για να παρατηρήσουν το αυτοκίνητο. Εδώ δεν ήταν μια από κείνες τις συνοικίες όπου ένας άντρας και μια γυναίκα μπορούσαν να κάθονται μέσα σ' ένα σταματημένο αυτοκίνητο επί πολλή ώρα χωρίς να καλέσει κάποιος την αστυνομία. Από την άλλη δεν ήταν και μια από κείνες τις συνοικίες όπου έφηβες κοπέλες βιάζονταν βάνουσα και δολοφονούνταν μέσα στο ίδιο τους το σπίτι.

Ο Γουίλ έριξε μια ματιά στην Αμάντα, η οποία κρατούσε το κινητό επάνω στο αυτί της τόσο σφιχτά, ώστε έδινε την εντύπωση πως θα έσπαγε το πλαστικό στα δύο. Ήταν μια γοητευτική γυναίκα, αρκεί να μην την άκουγες ποτέ να μιλάει, να μην είσαι υφιστάμενός της ή να μη χρειαζόταν να κάθεται μέσα σ' ένα αυτοκίνητο μαζί της για παραπάνω από πέντε λεπτά. Πρέπει να είχε καβατζάρει πια τα εξήντα. Όταν είχε αρχίσει να εργάζεται στην υπηρεσία ο Γουίλ, εδώ και παραπάνω από δέκα χρόνια, τα μαλλιά της Αμάντα ήταν περισσότερα μαύρα παρά λευκά, αλλά η αναλογία είχε μεταβληθεί δραματικά τους τελευταίους μήνες. Ο Γουίλ δεν ήξερε αν αυτό είχε κάποια σχέση με την προσωπική της ζωή ή την αδυναμία της να κλείσει ραντεβού με την κομμωτριά της, πάντως τον τελευταίο καιρό είχε αρχίσει να δείχνει τα χρόνια της.

Η Αμάντα άρχισε να πατάει και πάλι κάποια πλήκτρα στην κονσόλα, επιχειρώντας προφανώς να ενεργοποιήσει το GPS. Τελικά το μόνο που κατάφερε ήταν να ανοίξει το ραδιόφωνο, το οποίο κι έκλεισε αμέσως, όχι, όμως, πριν προλάβει ο Γουίλ να ακούσει τις πρώτες νότες μιας μπάντας σουίνγκ. Η Αμάντα κάτι μουρμούρισε και πάτησε ένα άλλο κουμπί, οπότε το παράθυρο του Γουίλ άρχισε να κατεβαίνει. Αισθάνθηκε ένα κύμα καυτού αέρα να τον χτυπάει, θαρρείς και κάποιος είχε ανοίξει την πόρτα φούρνου. Στον πλαϊνό καθρέφτη είδε τη γυναίκα που έκανε τζόκινγκ να φτάνει στην κορυφή του λόφου και τα φύλλα των κраниών να σαλεύουν στο αεράκι.

Η Αμάντα εγκατέλειψε την προσπάθεια να βγάλει άκρη με τα ηλεκτρονικά. «Είναι γελοίο αυτό που συμβαίνει. Είμαστε η

κορυφαία ερευνητική υπηρεσία στην πολιτεία και δεν μπορούμε καν να βρούμε τον τόπο του εγκλήματος».

Ο Γουίλ γύρισε προς τα πίσω, έτσι που η ζώνη τραβούσε τον ώμο του καθώς έστρεφε το βλέμμα του προς το λόφο.

«Τι κάνεις εκεί;» ρώτησε η Αμάντα.

«Από κει», της απάντησε δείχνοντας πίσω τους. Τα κλαδιά των δέντρων που εκτείνονταν από πάνω τους πλέκονταν μεταξύ τους, και ήταν σαν να έχει σουρουπώσει στο δρόμο. Αέρας δε φυσούσε αυτή την εποχή του χρόνου. Μόνο μια ανελέητη λάβρα έκαιγε τον τόπο. Αυτό που είχε δει ο Γουίλ δεν ήταν τα φύλλα που θροίζαν, αλλά τα μπλε φώτα ενός περιπολικού της αστυνομίας να πέφτουν επάνω στις σκιές.

Η Αμάντα αναστέναξε και πάλι βαριά καθώς έβαξε ταχύτητα κι έκανε αναστροφή. Εντελώς ξαφνικά φρέναρε απότομα, απλώνοντας το χέρι μπροστά στον Γουίλ, λες και με αυτό τον τρόπο θα τον εμπόδιζε να περάσει μέσα από το παρμπρίζ. Ένα μεγάλο άσπρο φορηγάκι πέρασε βολίδα από μπροστά τους, με τον οδηγό να έχει το ένα χέρι κολλημένο στην κόρνα και με το άλλο να χειρονομεί βλαστημώντας.

«Κανάλι Πέντε», είπε ο Γουίλ, μας και αναγνώρισε το λογότυπο του ειδησεογραφικού σταθμού στο πλάι του φορητού.

«Καθυστερημένοι φτάνουν κι αυτοί, όπως εμείς...» σχολίασε η Αμάντα, ακολουθώντας το δημοσιογραφικό φορηγάκι στο λόφο. Έστριψε δεξιά και σταμάτησε μπροστά στο περιπολικό, που έφραζε την επόμενη αριστερή στροφή. Στο χώρο είχαν συγκεντρωθεί ήδη πολλοί δημοσιογράφοι, εκπροσωπώντας τα τοπικά κανάλια, καθώς και το CNN, τα κεντρικά γραφεία του οποίου βρισκόνταν σε απόσταση λίγων χιλιομέτρων από κείνο το σημείο. Μια γυναίκα η οποία στραγγάλισε τον άντρα που είχε σκοτώσει την κόρη της θα αποτελούσε σπουδαία είδηση σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου. Το γεγονός, όμως, ότι η κόρη ήταν λευκή, οι γονείς εύποροι και η οικογένεια μια από τις πλέον σημαντικές στην πόλη προσέδιδε στην υπόθεση μια σκανδαλώδη, σχεδόν πιπεράτη χροιά. Κάπου στη Νέα Υόρκη κάποια πα-

ραγωγός τηλεοπτικών ταινιών θα διάβαζε τις εξελίξεις και θα τις έτρεχαν τα σάλια.

Η Αμάντα έβγαλε το υπηρεσιακό της σήμα και το έδειξε στον αστυνομικό την ώρα που περνούσε από το μπλόκο. Πιο κάτω στο δρόμο υπήρχαν κι άλλα περιπολικά, καθώς και δύο ασθενοφόρα. Οι πόρτες τους ήταν ανοιχτές, τα φορεία άδεια. Τα πληρώματα των ασθενοφόρων στέκονταν παραπέρα και κάπνιζαν. Η σκούρα πράσινη BMW X5 που ήταν παρκαρισμένη μπροστά στο σπίτι έδειχνε παράταιρη ανάμεσα σε όλα εκείνα τα υπηρεσιακά οχήματα, αλλά το γιγάντιο SUV έκανε τον Γουίλ να αναρωτηθεί πού βρισκόταν το φορητάκι του Εγκληματολογικού. Δε θα του έκανε καμία εντύπωση αν ο ιατροδικαστής είχε χαθεί κάπου εκεί γύρω. Το Άνσλεϊ δεν ήταν συνοικία για ανθρώπους που ζούσαν με ένα μισθό δημοσίου υπαλλήλου.

Η Αμάντα έβαλε όπισθεν, για να παρκάρει ανάμεσα σε δύο από τα περιπολικά. Οι αισθητήρες στάθμευσης άρχισαν να ηχούν έτσι όπως πάτησε το γκάτσι. «Μη χασομερήσεις εκεί μέσα, Γουίλ. Δε θα κάτσουμε να ασχοληθούμε με αυτή την υπόθεση, εκτός κι αν πρόκειται να την αναλάβουμε».

Ο Γουίλ είχε ακούσει κάποια παραλλαγή αυτής της γενικής τοποθέτησης τουλάχιστον δύο φορές από τη στιγμή που ξεκίνησαν από το δημαρχείο. Ο παππούς της νεκρής κοπέλας, ο Χόιτ Μπέντλεϊ, ήταν δισεκατομμυριούχος εργολάβος και είχε αποκτήσει οκ ολίγους εχθρούς προϊόντος του χρόνου. Ανάλογα με τον ποιον ρωτούσες, ο Μπέντλεϊ ήταν είτε ένας στυλοβάτης της πόλης είτε ένα μούτρο βγαλμένο από άλλες εποχές, ένα ματωμένο λαμόγιο που έκανε τις λαδιές του παρασηνιακά, χωρίς ο ίδιος να λερώσει ποτέ τα χέρια του. Ανεξαρτήτως του τι από τα δύο ίσχυε, γεγονός ήταν ότι ο άνθρωπος αυτός διέθετε αρκετά βαθιές τσέπες, ώστε να εξασφαλίσει ικανό αριθμό πολιτικών φίλων. Ο Μπέντλεϊ είχε τηλεφωνήσει στον κυβερνήτη, ο οποίος με τη σειρά του είχε μιλήσει με το διευθυντή του Πολιτειακού Γραφείου Ερευνών της Τζόρτζια, κι εκείνος είχε αναθέσει στην Αμάντα να διαπιστώσει τι ακριβώς είχε συμβεί.

Αν από τη δολοφονία μπορούσαν να εξαχθούν στοιχεία τα οποία να παραπέμπουν σε επαγγελματικό χτύπημα ή αν υπήρχαν υποψίες ότι επρόκειτο για κάτι πιο σύνθετο από μιαν απλή απόπειρα διάρρηξης και βιασμό με τραγική κατάληξη, τότε η Αμάντα θα έκανε ένα απλό τηλεφώνημα και θα έπαιρνε χωρίς δεύτερη κουβέντα την υπόθεση από τα χέρια της Αστυνομίας της Ατλάντα. Αν πάλι επρόκειτο για μια τυχαία τραγωδία, από κείνες που καταγράφονται καθημερινά, τότε κατά πάσα πιθανότητα θα άφηγε τον Γουίλ να δώσει τις εξηγήσεις, κι εκείνη θα επέστρεφε χαλαρή στην πόλη με το κυριλέ αμάξι της.

Η Αμάντα έβαλε την όπισθεν και προχώρησε μερικά εκατοστά. Οι αισθητήρες βάλθηκαν να χτυπούν σαν τρελοί καθώς μειωνόταν η απόσταση από το περιπολικό. «Αν ο Μπέντλεϊ εξόργισε κάποιον σε σημείο ώστε να σκοτώσει την εγγονή του, η υπόθεση αυτή περνάει σε εντελώς άλλο επίπεδο».

Ακουγόταν σχεδόν χαρούμενη μπροστά σ' αυτή την προοπτική. Ο Γουίλ κατανοούσε τον ενθουσιασμό της –η διαλεύκανση της υπόθεσης θα πρόσθετε ένα ακόμα παράσημο στη σταδιοδρομία της Αμάντα– αλλά ο Γουίλ ήλπιζε πως ο ίδιος δε θα έφτανε ποτέ στο σημείο να θεωρεί το θάνατο μιας έφηβης κοπέλας ως εφιαλτήριο για την προώθηση της καριέρας του. Από την άλλη δεν ήταν σίγουρος για το πώς έπρεπε να βλέπει τον νεκρό άντρα. Ήταν δολοφόνος. Παράλληλα, όμως, ήταν θύμα. Δεδομένου ότι η πολιτεία της Τζόρτζια τασσόταν υπέρ της θανατικής ποινής, είχε τελικά σημασία το ότι στραγγαλίστηκε εδώ, στο Άνσλεϊ Παρκ, αντί να τον δέσουν σ' ένα φορείο και να του χορηγήσουν μια θανατηφόρα ένεση στις πολιτειακές φυλακές;

Ο Γουίλ άνοιξε την πόρτα προτού ακινητοποιήσει εντελώς η Αμάντα το αυτοκίνητο. Ο καυτός αέρας τον χτύπησε σαν γροθιά στο στομάχι, για μια στιγμή οι πνεύμονές του σφίχτηκαν μέσα στο στήθος του. Ύστερα ανέλαβε η υγρασία, και ο Γουίλ αναρωτήθηκε αν αισθάνονταν κάπως έτσι οι φυματικοί. Όπως και να 'χε, φόρεσε το σακάκι του, καλύπτοντας έτσι τη θήκη του πιστολιού που είχε περασμένη στην πίσω πλευρά της ζώνης του.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Γουίλ διερωτήθηκε κατά πόσο ήταν λογικό να φοράει κοστούμι και γιλέκο μέσα στον Αύγουστο.

Η Αμάντα φαινόταν ανεπηρέαστη από τη ζέση την ώρα που ερχόταν στο πλευρό του Γουίλ. Μια ομάδα ένστολων αστυνομικών έστεκε στην αρχή του μονοπατιού που οδηγούσε στο σπίτι, παρακολουθώντας τους να διασχίζουν το δρόμο. Έδειξαν να τους αναγνωρίζουν, οπότε η Αμάντα προειδοποίησε τον Γουίλ: «Δε χρειάζεται να σου πω ότι δεν είσαι το πιο καλοδεχούμενο άτομο για το Αστυνομικό Τμήμα της Ατλάντα αυτήν τη στιγμή...»

«Όχι», συμφώνησε ο Γουίλ. Ένας από τους αστυνομικούς εκεί έφτυσε επιδεικτικά κάτω καθώς περνούσαν από μπροστά τους. Ένας άλλος επέλεξε κάτι πιο διακριτικό, υψώνοντας το μεσαίο του δάχτυλο. Ο Γουίλ κόλλησε ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπό του κι έστρεψε τον υψωμένο του αντίχειρα προς τους αστυνομικούς, για να τους δείξει ότι δεν κρατούσε κακία.

Από την πρώτη μέρα που ανέλαβε τα καθήκοντά της, η δήμαρχος της Ατλάντα είχε δεσμευτεί να πατάξει τη διαφθορά, η οποία είχε λάβει ανεξέλεγκτες διαστάσεις στη διάρκεια της θητείας του προκατόχου της. Τα τελευταία χρόνια η δήμαρχος συνεργαζόταν στενά με το Πολιτειακό Γραφείο Έρευνών της Τζόρτζια, ώστε να ασκηθούν διώξεις στις πιο κραυγαλέες περιπτώσεις παραβατών. Η Αμάντα είχε την ευγενή καλοσύνη να δηλώσει τον Γουίλ ως εθελοντή, προκειμένου να πέσει στο λάκκο των λεόντων. Πριν από έξι μήνες ο Γουίλ είχε ολοκληρώσει μια έρευνα η οποία οδήγησε στην απόλυση έξι αστυνομικών και υποχρέωσε έναν από τους πλέον υψηλόβαθμους αξιωματικούς της υπηρεσίας να συνταξιοδοτηθεί πρόωρα. Οι υποθέσεις ήταν καλά τεκμηριωμένες –οι συγκεκριμένοι αστυνομικοί κρατούσαν μερίδιο από τα χρήματα που κατάσχονταν στη διάρκεια επιχειρήσεων σύλληψης εμπόρων ναρκωτικών– αλλά σε κανέναν δεν άρεσε το ότι ένας ξένος επιχειρούσε να βάλει τα του οίκου τους σε τάξη, και ο Γουίλ δεν είχε αποκτήσει τις καλύτερες σχέσεις με την αστυνομία της πόλης στην πορεία της έρευνάς του.

Η Αμάντα είχε εξασφαλίσει προαγωγή λόγω της υπόθεσης αυτής. Ο Γουίλ είχε μετατραπεί σε παρία.

Δεν έδωσε σημασία στο σφυριχτό «μαλάκα» που ακούστηκε πίσω από την πλάτη του, προσπαθώντας να εστιάσει την προσοχή του στο έγκλημα το οποίο καλούνταν να διερευνήσει καθώς ανηφόριζαν το καμπύλο μονοπάτι. Ο κήπος ήταν κατάμεστος από κάθε λογής εξωτικά λουλούδια, τα οποία ο Γουίλ δυσκολευόταν να αναγνωρίσει. Το σπίτι ήταν τεράστιο, επιβλητικοί κίονες στήριζαν το μπαλκόνι του πρώτου ορόφου και μια στριφογυριστή γρανιτένια σκάλα οδηγούσε στην κυρίως είσοδο. Αν εξαιρούσε κανείς τους σκόρπιους ξιτισμένους αστυνομικούς που μαγάριζαν τη σκηνή, ήταν μια μεγαλοπρεπής έπαυλη.

«Τρεντ!» φώναξε κάποιος, και ο Γουίλ είδε τον ντετέκτιβ Λίο Ντόνελι να κατεβαίνει τη σκάλα. Ο Λίο ήταν κοντός άνθρωπος, τουλάχιστον τριάντα πόντους κοντύτερος από τον Γουίλ, που ξεπερνούσε σε ύψος το ένα και ενενήντα. Το βάδισμά του είχε γίνει συρτό, σε σημείο που θύμιζε τον τηλεοπτικό ντετέκτιβ Κολόμπο, σε σχέση με την τελευταία φορά που είχαν συνεργαστεί. Η όλη εικόνα θύμιζε νευρική μαϊμού. «Τι σκατά γυρεύεις εδώ πέρα;»

Ο Γουίλ έδειξε προς τις κάμερες, προσφέροντας έτσι στον Λίο την πιο πιστευτή εξήγηση. Οι πάντες ήξεραν ότι το Πολιτικό Γραφείο Ερευνών της Τζόρτζια ήταν ικανό να πετάξει ακόμα κι ένα μωρό στο ποτάμι αν με τον τρόπο αυτό εξασφάλιζε λίγες στιγμές στα βραδινά δελτία ειδήσεων. Είπε στον ντετέκτιβ: «Να σου συστήσω την προϊστάμενή μου, τη δόκτορα Βάγκνερ».

«Γεια», είπε ο Λίο με ένα κοφτό νεύμα, προτού στρέψει ξανά την προσοχή του στον Γουίλ. «Πώς τα πάει η Άντζι;»

«Αρραβωνιαστήκαμε». Ο Γουίλ ένιωσε το βλέμμα της Αμάντα να καρφώνεται πάνω του με μια ψυχρή ένταση. Προσπάθησε να βγει από τη δύσκολη θέση, δείχνοντας με τη σειρά του προς την ανοιχτή πόρτα. «Τι έχουμε εδώ;»

«Ένα καζάνι που βράζει από μίσος, φίλε μου...» Ο Λίο έβγαλε τσιγάρο και το άναψε. «Αν θες τη συμβουλή μου, πρόσεχε τα νότα σου».

Η Αμάντα ρώτησε: «Η μητέρα είναι ακόμα μέσα;»

«Πρώτη πόρτα αριστερά», απάντησε ο Λίο. «Ο συνεργάτης μου είναι μαζί της».

«Κύριοι, με συγχωρείτε». Η Αμάντα έριξε μια ματιά στον Λίο λες και είχε απέναντί της έναν υπηρέτη. Αλλά και ο τρόπος με τον οποίο κοίταζε τον Γουίλ δεν ήταν πολύ καλύτερος.

Ο Λίο φύσηξε τον καπνό του τσιγάρου του καθώς την παρατηρούσε να ανεβαίνει τη σκάλα. «Τι κρύος άνθρωπος είναι αυτή, ρε... Παγοκολόνα!»

Ο Γουίλ την υπερασπίστηκε αμέσως, έτσι όπως θα υπερασπιζόταν κανείς ένα θείο ρεμάλι ή μια τσούλα αδερφή όταν τους σχολίαζε κάποιος εκτός οικογένειας. «Η Αμάντα είναι μια από τους καλύτερους αστυνομικούς με τους οποίους έχω συνεργαστεί».

Ο Λίο διόρθωσε την αρχική του αξιολόγηση. «Έχει ωραίο κώλο για γριά...»

Ο Γουίλ θυμήθηκε τη σκηνή στο αυτοκίνητο, τη στιγμή που η Αμάντα άπλωσε το χέρι της εμπρός του όταν νόμισε πως θα τους χτυπούσε το φορτηγάκι. Αυτό ήταν ό,τι πιο μητρικό την είχε δει να κάνει.

Ο Λίο συνέχισε: «Βάζω στοίχημα ότι θα κάνει ζόρικα κόλπα στο κρεβάτι...»

Ο Γουίλ προσπάθησε να μην ανατριχιάσει καθώς έδιωχνε τη συγκεκριμένη εικόνα από το μυαλό του. «Πώς τα πας;»

«Μ' έχει πεθάνει ο προστάτης... Εν τω μεταξύ πρέπει να έχω γύρω στο δίμηνο να ρίξω πούτσο, άσε που δε λέει να περάσει με τίποτα ο βήχας». Έβηξε σαν να ήθελε να επιβεβαιώσει το τελευταίο σχόλιο και ύστερα τράβηξε μία ακόμα τζούρα από το τσιγάρο του. «Εσύ;»

Ο Γουίλ ίσιωσε τους ώμους του. «Δεν έχω παράπονο».

«Τι παράπονο να έχεις με την Άντζι Πολάσκι στο σπίτι...» Το πονηρό γέλιο του Λίο έκανε τον Γουίλ να φανταστεί πώς θα ακουγόταν ένας ασθματικός παιδεραστής έτσι και κάπνιζε τρία πακέτα τη μέρα. Η Άντζι είχε δουλέψει στο Ηθών δεκαπέντε χρόνια, προτού πάρει αναρρωτική άδεια από την υπηρε-

σία. Ο Λίο είχε την εντύπωση πως ήταν πουτάνα απλώς επειδή η δουλειά της την υποχρέωνε να ντύνεται έτσι. Ίσως, πάλι, η άποψή του οφειλόταν στον μεγάλο αριθμό ερωτικών συντρόφων που είχε στη ζωή της.

«Θα της μεταφέρω τους χαιρετισμούς σου», αποκρίθηκε ο Γουίλ.

«Εννοείται...» Ο Λίο σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε τον Γουίλ, τραβώντας μια γερή τζούρα από το τσιγάρο του. «Πες τώρα την αλήθεια. Τι γυρεύεις εδώ πέρα;»

Ο Γουίλ προσπάθησε να προσπεράσει την ερώτηση, ξέροντας πως ο Λίο θα γινόταν έξω φρενών έτσι κι έπαιρναν την υπόθεση από τα χέρια του. «Ο Μπέντλεϊ έχει υψηλές διασυνδέσεις».

Ο Λίο σήκωσε καχύποπτα το ένα φρύδι. Παρά το τσαλακωμένο κοστούμι και το κοντό μέτωπο, που προεξείχε σαν ανθρώπου των σπηλαίων, είχε αρκετά χρόνια στο κουρμπέτι ώστε να καταλαβαίνει πότε κάποιος δεν είχε απαντήσει ακριβώς σε μια ερώτηση. «Ο Μπέντλεϊ σας κάλεσε;»

«Το Πολιτειακό Γραφείο Ερευνών της Τζόρτζια επιτρέπεται να συμμετέχει στη διερεύνηση υποθέσεων μόνο όταν προσκαλείται από την τοπική αστυνομία ή τις Αρχές της περιοχής».

Ο Λίο γέλασε ρουθουνίζοντας, φυσώντας τον καπνό από τη μύτη του. «Παρέλειψες τις απαγωγές...»

«Και το μπίνγκο...» πρόσθεσε ο Γουίλ. Το Πολιτειακό Γραφείο Ερευνών της Τζόρτζια είχε συγκροτήσει ομάδα η οποία ερευνούσε τη λειτουργία κάποιων λεισχών μπίνγκο στην πολιτεία. Ήταν μια από κείνες τις υποθέσεις που τις φορτωνόσουν όταν είχαν διαολίσει το λάθος άνθρωπο. Πριν από δύο χρόνια η Αμάντα είχε εξορίσει τον Γουίλ στα βουνά της βόρειας Τζόρτζια, όπου περνούσε τον καιρό του συλλαμβάνοντας ορεσίβιους διακινητές μεθαδόνης και αναλογιζόμενος τους κινδύνους του να παρακούς τον άμεσα προϊστάμενό σου. Δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι θα γνώριζε και τα μυστικά του μπίνγκο σε περίπτωση που την εξόριζε ξανά.

Ο Γουίλ έδειξε προς το σπίτι. «Τι συνέβη εδώ;»

«Τα γνωστά...» Ο Λίο σήκωσε τους ώμους. Τράβηξε μια γερή τζούρα από το τσιγάρο του και ύστερα έσβησε το αποτοίγαρο στο παπούτσι του. «Η μάνα γυρνάει από το τένις, βρίσκει την πόρτα ανοιχτή». Έβαλε τη γόπα στην τσέπη του σακακιού του και οδήγησε τον Γουίλ στο σπίτι. «Πηγαίνει επάνω και βλέπει την κόρη της νεκρή και με τα βρακιά κάτω». Έδειξε με ένα νεύμα του κεφαλιού προς το μέρος της στριφογυριστής σκάλας που εκτεινόταν επιβλητική πάνω από το κεφάλι τους. «Ο δολοφόνος είναι ακόμα εκεί, βλέπει τη μάνα –η οποία είναι και γαμώ τις γκόμενες, παρεμπιπτόντως– πιάνονται στα χέρια, κι εδώ έχουμε μια έκπληξη. Είναι ο μάγκας που καταλήγει νεκρός».

Ο Γουίλ παρατήρησε την επιβλητική είσοδο. Η πόρτα ήταν δίφυλλη, το ένα φύλλο ήταν σταθερό, το άλλο ανοιχτό. Το σπασμένο πλαϊνό παράθυρο βρισκόταν σε αρκετή απόσταση από το χερούλι. Θα πρέπει να έχει κανείς μακρύ χέρι για να καταφέρει να ξεκλειδώσει την πόρτα από μέσα.

«Κατοικίδια υπάρχουν;» ρώτησε.

«Ένα κίτρινο λαμπραντόρ, τριακοσίων χρόνων. Ο σκύλος ήταν στην πίσω αυλή. Θεόκουφος, απ' ό,τι μας είπε η μάνα. Πιθανόν δεν πήρε χαμπάρι».

«Πόσων χρόνων είναι η κοπέλα;»

«Δεκαεφτά».

Ο αριθμός αντήχησε στον πλακόστρωτο προθάλαμο, όπου η μυρωδιά της λεβάντας από το αποσημητικό χώρου και η ιδρωτίλα μαζί με τη νικοτίνη που ανέδιδε ο Λίο συναγωνίζονταν τη μεταλλική οσμή του βίαιου θανάτου. Στη βάση της σκάλας κείτονταν η πηγή της πιο έντονης οσμής. Ο άντρας ήταν πεσμένος ανάσκελα, με τα χέρια σηκωμένα κοντά στο κεφάλι του, σαν να παραδιδόταν. Ένα μεσαίου μεγέθους κουζινομάχαιρο με ξύλινη λαβή και οδοντωτή λάμα βρισκόταν κάπου ένα μέτρο από το χέρι του, ανάμεσα σ' ένα σωρό σπασμένα γυαλιά. Το μαύρο τζιν παντελόνι του φαινόταν λερωμένο στον καβάλο, το δέρμα στο λαιμό του είχε μαυρίσει από το στραγγαλισμό. Το λειψό μουστάκι κάτω από τη μύτη του έκανε το χείλος του να δείχνει βρόμι-

κο. Οι φαβορίτες του απλώνονταν επάνω σε σπυράκια. Φορούσε αθλητικά παπούτσια, το ένα είχε λυθεί, και τα κορδόνια είχαν γίνει άκαμπτα από το ξεραμένο αίμα. Μια αταίριαστη λεπτομέρεια ήταν το μπλουζάκι του δολοφόνου, το οποίο είχε μια στάμπα με ένα κεράσι που χόρευε, με το κοτσάνι λυγισμένο τσαχπίνικα. Το μπλουζάκι ήταν σκουροκόκκινο, οπότε ήταν δύσκολο να καταλάβει κανείς αν τα πιο σκούρα σημεία ήταν αίμα, ιδρώτας, ούρα ή κάποιος συνδυασμός και των τριών.

Ο Γουίλ ακολούθησε το βλέμμα του νεκρού άντρα έως τον πολυέλαιο που κρεμόταν από πάνω. Το γυαλί κουνούνιζε ελαφρώς έτσι όπως λικνιζόταν στο τεχνητό αεράκι του κλιματισμού. Λευκές κονκίδες φωτός χόρευαν στον προθάλαμο στα σημεία όπου έπεφτε το φως του ήλιου καθώς περνούσε μέσα από το τοξωτό παράθυρο πάνω από την πόρτα.

«Εντοπίσατε την ταυτότητά του;» ρώτησε ο Γουίλ.

«Απ' ό,τι είδα, έχει το πορτοφόλι του στην κωλότσεπη, αλλά ο μάγκας δεν πρόκειται να σηκωθεί να φύγει. Δε θέλω ν' αγγίξω το πτώμα μέχρι να έρθει ο Πιτ». Εννοούσε τον Πιτ Χάνσον, τον τοπικό ιατροδικαστή. «Για μικρό τον κόβω το δράστη. Τι λες κι εσύ;»

«Ναι», συμφώνησε ο Γουίλ, σκεπτόμενος ότι κατά πάσα πιθανότητα ο δολοφόνος δεν ήταν αρκετά μεγάλος για να αγοράσει νόμιμα αλκοόλ. Η Αμάντα είχε ενθουσιαστεί με την προοπτική να επρόκειτο για κάποιο συμβόλαιο θανάτου. Ο Γουίλ αμφισβητούσε το ενδεχόμενο κάποιας τέτοιας σύνδεσης, εκτός κι αν οι εχθροί του Χόιτ Μπέντλεϊ είχαν μια ομάδα αδιάστατων αμούστακων μισθοφόρων στη δούλεψή τους.

«Οικογενειακή υπόθεση;» ρώτησε.

Ο Λίο σήκωσε ξανά τους ώμους, με την κίνηση να μοιάζει περισσότερο με νευρικό τικ. «Έτσι δείχνει το πράγμα, ε; Ο γκόμενος σάλταρε, σφάζει τη μικρή, πανικοβάλλεται μόλις σκάει μύτη η μάνα και πάει να τη φάει. Το πρόβλημα είναι πως η Καμπάνο ορκίζεται ότι πρώτη φορά τον είδε στη ζωή της».

«Η Καμπάνο;» επανέλαβε ο Γουίλ, νιώθοντας το στομάχι του να σφίγγεται στο άκουσμα του ονόματος.

«Αμπιγκέλ Καμπάνο. Η μάνα που λέγαμε». Ο Λίο τον κοίταξε περίεργα. «Γιατί; Την ξέρεις;»

«Όχι». Ο Γουίλ έστρεψε το βλέμμα στο πτώμα, ελπίζοντας ότι δε θα τον πρόδιδε η φωνή του. «Νόμιζα πως το επίθετο ήταν Μπέντλεϊ».

«Έτσι λένε τον πατέρα της συζύγου. Το όνομα του άντρα της είναι Πολ Καμπάνο. Είναι ιδιοκτήτης μιας αλυσίδας αντιπροσωπειών αυτοκινήτων. Έχεις ακούσει τις διαφημίσεις, ε; “Στηρίζου επάνω στον Καμπάνο”».

«Εκείνος πού είναι;»

Το κινητό του Λίο άρχισε να χτυπάει, οπότε το τράβηξε από το κλιπ με το οποίο το στερέωνε στη ζώνη του. «Λογικά δε θ' αργήσει. Μιλούσε με τη μάνα στο τηλέφωνο όταν παίχτηκε η φάση. Αυτός ήταν που κάλεσε την Άμεση Δράση».

Ο Γουίλ ξερόβηξε, ώστε η φωνή του να ανακτήσει την κανονική της χροιά. «Θα είχε ενδιαφέρον να μας πει τι άκουσε».

«Λες;» Ο Λίο εξακολουθούσε να κοιτάζει επίμονα τον Γουίλ την ώρα που άνοιγε το κινητό του και απαντούσε: «Ντόνελι».

Ο Λίο βγήκε έξω, και ο Γουίλ έριξε μια ματιά ολόγυρα στον προθάλαμο, παρατηρώντας το πτώμα, τα σπασμένα γυαλιά. Προφανώς εκεί είχε σημειωθεί μια βίαιη συμπλοκή. Στο πάτωμα υπήρχαν αίματα, ενώ δύο διαφορετικά ζευγάρια αθλητικών παπουτσιών άφηναν μουτζουρωμένα αποτυπώματα επάνω στα κρεμ πλακάκια. Ένα λεπτοδουλεμένο τραπέζι, που έμοιαζε με αντίκα, είχε πέσει στο πλάι και δίπλα του μια γυάλινη γαβάθα είχε γίνει κομμάτια. Υπήρχε κι ένα σπασμένο κινητό, το οποίο έδειχνε ποδοπατημένο. Ολόγυρα είχαν σκορπίσει φάκελοι σαν κομφετί, και μια γυναικεία τσάντα ήταν αναποδογυρισμένη, με το περιεχόμενό της να προστίθεται στη χαοτική εικόνα.

Πιο πέρα, στον τοίχο, υπήρχε ένα πορτατίφ στημένο όρθιο στο πάτωμα, σαν να το είχε ακουμπήσει κάποιος εκεί. Η βάση του ήταν ραγισμένη και το καπέλο του είχε κλίση. Ο Γουίλ αναρωτήθηκε αν το είχε βάλει έτσι κάποιος ή αν το πορτατίφ, αφηφώντας κάθε πιθανότητα, είχε καταλήξει σ' αυτήν τη θέση πέφτοντας.

Αναρωτήθηκε επίσης αν είχε παρατηρήσει κανείς το ματωμένο αποτύπωμα ενός ξυπόλυτου ποδιού δίπλα στο πορταίφ.

Το βλέμμα του ακολούθησε την καμπύλη γραμμή των βερνικωμένων ξύλινων σκαλοπατιών, παρατηρώντας δύο ζευγάρια ματωμένων αποτυπωμάτων αθλητικών παπουτσιών τα οποία έρχονταν προς τα κάτω, αλλά κανένα άλλο αποτύπωμα ξυπόλυτου ποδιού. Υπήρχαν σημάδια και βαθιά γδαρσίματα στα σημεία όπου παπούτσια και σώματα είχαν χτυπήσει το γύψο, πράγμα το οποίο σήμαινε ότι τουλάχιστον ένα άτομο είχε πέσει από τη σκάλα. Η διαδρομή θα πρέπει να ήταν βίαιη. Η Αμπιγκέλ Καμπάνο ήξερε ότι πάλευε για τη ζωή της. Από τη μεριά του ο νεκρός νεαρός στη βάση της σκάλας δεν ήταν και κάνα σαμιαμίδι. Οι γραμμώσεις των μυών του διακρίνονταν κάτω από το κόκκινο μπλουζάκι του. Πρέπει να ήταν σοκ για κείνον το να συνειδητοποιεί πως έχανε τη μάχη τη στιγμή που έπαιρνε την τελευταία του ανάσα.

Στο μυαλό του ο Γουίλ σχεδίαζε ένα διάγραμμα του σπιτιού, προσπαθώντας να προσανατολιστεί. Ένας μακρύς διάδρομος κάτω από τη σκάλα οδηγούσε στην πίσω πλευρά του σπιτιού, εκεί όπου πρέπει να βρισκόταν η κουζίνα και το καθιστικό. Υπήρχαν δύο δωμάτια μετά την κυρίως είσοδο, τα οποία αρχικά θα πρέπει να είχαν σχεδιαστεί ως καθιστικά, ώστε να έχουν ξεχωριστούς χώρους οι άντρες από τις γυναίκες. Η πόρτα του ενός δωματίου ήταν κλειστή, αλλά το δεύτερο, το οποίο μάλλον χρησιμοποιούνταν ως βιβλιοθήκη, ήταν ανοιχτό. Στο ανοιχτό δωμάτιο κυριαρχούσε η σκούρα ξυλεπένδυση. Βιβλιοθήκες εκτείνονταν κατά μήκος των τοίχων, ενώ σ' ένα τζάκι με βαθιά εστία είχαν τοποθετηθεί ήδη ξύλα για να ανάψει φωτιά. Τα έπιπλα ήταν βαριά, πιθανόν δρύινα. Δύο μεγάλες δερμάτινες πολυθρόνες έστεκαν επιβλητικά στο χώρο. Ο Γουίλ υπέθεσε ότι το άλλο δωμάτιο ήταν το ακριβώς αντίθετο: οι τοίχοι θα ήταν βαμμένοι σε λευκό ή κρεμ χρώμα και τα έπιπλα λιγότερο ανδροπρεπή.

Στον επάνω όροφο η διάταξη των δωματίων λογικά θα ήταν η κλασική αυτών των παλιών σπιτιών: πέντε ή έξι υπνοδωμάτια, τα οποία συνδέονταν μέσω ενός μεγάλου διαδρόμου σε σχήμα

Τ, με τις παλιές σκάλες του υπηρετικού προσωπικού να οδηγούν στην κουζίνα στην πίσω πλευρά. Αν μπορούσε να γίνει μια πρόβλεψη βάσει των άλλων σπιτιών στη γειτονιά, στην πίσω πλευρά θα υπήρχε ένα υπόστεγο για την άμαξα, το οποίο θα είχε μετατραπεί σε γκαράζ και από πάνω θα είχε διαμορφωθεί ένα διαμέρισμα. Οι μετρήσεις και η χαρτογράφηση του χώρου για τις σχετικές αναφορές θα απαιτούσε πολλή δουλειά. Ο Γουίλ χαιρόταν που το έργο αυτό δεν ήταν δικό του.

Χαιρόταν επίσης που δε θα χρειαζόταν να εξηγήσει για ποιό λόγο το ορφανό ξυπόλυτο αποτύπωμα στον προθάλαμο κατευθυνόταν προς τη σκάλα αντί να είναι στραμμένο προς την κεντρική είσοδο.

Ο Λίο επέστρεψε στο σπίτι, φανερά ενοχλημένος από το τηλεφώνημα. «Δε μου φτάνουν οι γιατροί που μ' έχουν ταράξει στα κωλοδάχτυλα με τον προστάτη, έχω και τον κάθε μαλάκα να με πρήζει!» Κοίταξε ερευνητικά το χώρο. «Τι έγινε; Έλυσες κιόλας την υπόθεση;»

«Σε ποιον ανήκει η πράσινη BMW έξω στο δρόμο;» ρώτησε ο Γουίλ.

«Στη μάνα».

«Και η κοπέλα; Έχει δικό της αυτοκίνητο;»

«Μια μαύρη Μπέμπα, αν είναι ποτέ δυνατόν, 325 κάμπριο. Της την πήραν οι γονείς όταν οι βαθμοί της άρχισαν να παίρνουν την κάτω βόλτα». Έδειξε το σπίτι στην απέναντι πλευρά του δρόμου. «Η κουτσομπόλα γειτόνισσα την έδωσε στεγνά μόλις είδε το αμάξι μπροστά στο σπίτι ώρες σχολείου».

«Είδε τίποτε άλλο αυτή η γειτόνισσα σήμερα;»

«Μπροστά της ο σκύλος είναι νήπιο, οπότε στη θέση σου δε θα ήλπιζα σε πολλά». Σήκωσε άνευρα τον έναν ώμο, συμπληρώνοντας: «Έχουμε στείλει κάποιον να της μιλήσει».

«Η μητέρα είναι σίγουρη ότι δεν αναγνωρίζει το δολοφόνο;»

«Απολύτως. Την έβαλα να τον κοιτάξει ξανά μόλις ηρέμησε κάπως. Πρώτη φορά τον έβλεπε».

Ο Γουίλ κοίταξε προς τα πίσω τον νεκρό άντρα. Τα πάντα έδει-

χναν ξεκάθαρα, κι όμως άκρη δεν έβγαυνε. «Πώς ήρθε μέχρι εδώ;»
«Ιδέα δεν έχω. Μπορεί να πήρε το λεωφορείο και να ήρθε με τα πόδια από την Πίτσιρι».

Η οδός Πίτσιρι, ένας από τους πλέον πολυσύχναστους δρόμους της Ατλάντα, βρισκόταν σε απόσταση μικρότερη των δέκα λεπτών. Λεωφορεία και μετρό πηγαινοέρχονταν αδιάκοπα πάνω και κάτω από την επιφάνεια του εδάφους, μεταφέροντας χιλιάδες ανθρώπους στα γραφεία και τα καταστήματα που υπήρχαν κατά μήκος της. Ο Γουίλ ήξερε εγκληματίες που είχαν κάνει μεγαλύτερες ηλιθιότητες από το να οργανώσουν μια βάνανση δολοφονία ανάλογα με το τι ώρα περνούσε το λεωφορείο, αλλά η συγκεκριμένη εξήγηση δεν ακουγόταν πειστική. Εδώ ήταν Ατλάντα. Μόνο οι απελπιστικά φτωχοί ή οι οικολογικά εκκεντρικοί μετακινούνταν με τις δημόσιες συγκοινωνίες. Ο τύπος στο πάτωμα ήταν ένας κυριλέ λευκός νεαρός ο οποίος φορούσε παντελόνι που πρέπει να στοίχιζε γύρω στα τριακόσια δολάρια και αθλητικά που δεν κόστιζαν κάτω από διακόσια. Επομένως ή είχε έρθει με αυτοκίνητο ή ήταν της γειτονιάς.

Ο Λίο είπε: «Έχουμε βάλει περιπολικά να ψάξουν μήπως βρουν κάποιο ξέμπαρκο αμάξι».

«Ήσουν ο πρώτος ντετέκτιβ που έφτασε στο χώρο;»

Ο Λίο δε βιάστηκε να απαντήσει, φροντίζοντας με τον τρόπο αυτό να δείξει στον Γουίλ ότι του απαντούσε από ευγένεια. «Ήμουν ο πρώτος αστυνομικός, τελεία και παύλα», είπε τελικά. «Η κλήση στο Κέντρο έγινε γύρω στις δώδεκα και μισή. Πάνω που τέλειωνα το φαγητό μου σ' εκείνο το σαντουιτσάδικο στην Δέκατη Τέταρτη οδό. Πρέπει να έφτασα εδώ γύρω στα δύο δευτερόλεπτα προτού έρθει το περιπολικό. Ελέγξαμε το σπίτι, βεβαιωθήκαμε ότι δεν κρυβόταν κανένας άλλος εδώ και μετά τους είπα να βγουν αμέσως έξω».

Η Δέκατη Τέταρτη οδός απείχε λιγότερο από πέντε λεπτά με το αυτοκίνητο από το σημείο όπου βρισκόνταν τώρα. Ήταν μεγάλη τύχη που ο πρώτος αστυνομικός ο οποίος έφτασε στον τόπο του εγκλήματος ήταν ένας ντετέκτιβ που ήξερε πώς να δια-

τηρήσει ανέπαφο τον περιβάλλοντα χώρο. «Εσύ μίλησες πρώτος στη μητέρα;»

«Μιλάμε, η τύπισσα είχε φοικάρει τελείως. Έτρεμαν τα χέρια της και ούτε να μιλήσει δεν μπορούσε. Χρειάστηκε γύρω στο δεκάλεπτο για να καλιμάρει αρκετά ώστε να μου πει τι είχε συμβεί».

«Σου φαίνεται λοιπόν ξεκάθαρη η υπόθεση; Το ζευγάρι των νεαρών καβγάδισε, το πράγμα ξέφυγε, και τότε εμφανίζεται η μητέρα και ανατρέπονται όλα;»

«Αυτό σ' έστειλε να τσεκάρεις ο Χόιτ Μπέντλεϊ;»

Ο Γουίλ απέφυγε να απαντήσει. «Πρόκειται για ευαίσθητη υπόθεση, Λίο. Ο Μπέντλεϊ παίζει γκολφ με τον κυβερνήτη. Συμμετέχει στα διοικητικά συμβούλια των μισών φιλανθρωπικών ιδρυμάτων της πόλης. Μεγαλύτερη εντύπωση δε θα σου έκανε αν δεν εμφανιζόμασταν εδώ;»

Ο Λίο έκανε μια αόριστη κίνηση, κάτι ανάμεσα σε σήκωμα των ώμων και καταφατικό νεύμα. Ίσως κι εκείνος έβρισκε κάτι περίεργο στην όλη σκηνή, επειδή συνέχισε να μιλάει. «Η μητέρα φέρει τραύματα άμυνας. Είναι φανερά τα σημάδια πάλης, τα πάντα τριγύρω έχουν γίνει ρημαδιό, και ο τοίχος είναι σκαμμένος. Ο νεκρός εδώ είναι σε παρόμοια κατάσταση, έχει και κάτι δαγκωματιές στα δάχτυλα, μιας και η μάνα προσπάθησε να τον κάνει να την αφήσει. Η κοπέλα επάνω... Ο τύπος είχε κάμποση ώρα στη διάθεσή του. Το εσώρουχο είναι κατεβασμένο, το σουτιέν σηκωμένο. Παντού αίματα».

«Υπάρχουν σημάδια πάλης κι επάνω;»

«Μερικά, μα η εικόνα δε συγκρίνεται καν με την κατάσταση εδώ κάτω». Έκανε μια παύση και ύστερα πρότεινε: «Θες να τη δεις;»

Ο Γουίλ εκτιμούσε την πρόταση. Η Αμάντα, όμως, είχε καταστήσει απολύτως σαφές ότι δεν ήθελε να εμπλακεί στην υπόθεση, εκτός κι αν υπήρχαν ενδείξεις ότι επρόκειτο για επαγγελματικό χτύπημα. Αν ο Γουίλ εντόπιζε κάτι επάνω, οσοδήποτε αθώο, ενδεχομένως να κλητευόταν αργότερα για να καταθέσει.

Πάντως η προϊσταμένη του δε θα μπορούσε να τον κατηγορή-

σε επειδή είχε κάποιες απορίες. «Πώς σκοτώθηκε η κοπέλα;»
«Δύσκολη ερώτηση αυτή...»

Ο Γουίλ έριξε μια ματιά πίσω του, στην ανοιχτή εξώπορτα. Ο κλιματισμός του σπιτιού δούλευε στο φουλ, προσπαθώντας να αντισταθμίσει τη ζέση που έμπαινε απ' έξω. «Φωτογραφήσατε ήδη τα πάντα εδώ;»

«Επάνω και κάτω», του απάντησε ο Λίο. «Θα πάρουμε αποτυπώματα κι όλα τα σχετικά μόλις απομακρύνουν τα πτώματα. Να ξέρεις, από κείνη τη στιγμή και μετά οι πόρτες κλείνουν. Σ' το λέω γιατί ξέρω τι ψείρας είσαι. Δε θέλω να πλακώσουν οι τουρίστες εδώ μέσα». Ύστερα πρόσθεσε: «Σε μια τέτοια υπόθεση είναι σίγουρο πως θα σκάσουν μεγάλα ονόματα».

Ο Γουίλ σκέφτηκε πως η πρόβλεψη αυτή ήταν κάτι περισσότερο από δικαιολογημένη. Κανένας δεν είχε αναφέρει την παρουσία κάποιου άγνωστου αυτοκινήτου στην περιοχή. Αν η θεωρία περί δημόσιας συγκοινωνίας που είχε προτείνει ο Λίο δεν επιβεβαιωνόταν, ο νεαρός κατά πάσα πιθανότητα ήταν κάτοικος του Άνσλεϊ Παρκ. Πράγμα το οποίο σήμαινε ότι μάλλον ήταν γόνος κάποιας οικογένειας δικηγόρων. Ο Λίο έπρεπε να κάνει τα πάντα με απόλυτη τυπικότητα, διαφορετικά θα βρισκόταν σε εξαιρετικά δεινή θέση μόλις εμφανιζόταν για να καταθέσει στο δικαστήριο.

Ο Γουίλ επαναδιατύπωσε την προηγούμενη ερώτησή του. «Πώς πέθανε η κοπέλα;»

«Μιλάμε, είναι σε μαύρο χάλι... Τα μούτρα της έχουν γίνει κιμάς, κολυμπάει στο αίμα. Απορώ πώς μπόρεσε και την αναγνώρισε η μάνα». Ο Λίο έκανε μια παύση, προφανώς καταλαβαίνοντας πως ο Γουίλ ήθελε μια πιο συγκεκριμένη απάντηση. «Θες τη γνώμη μου; Θα έλεγα πως τη σάπισε στο ξύλο και ύστερα την αποτέλειωσε με το μαχαίρι».

Και πάλι, ο Γουίλ κοίταξε τον νεκρό άντρα στο πάτωμα. Οι παλάμες του καλύπτονταν από ξεραμένο αίμα, κι αυτή δεν ήταν η εικόνα την οποία θα περίμενε κανείς από μια κλειστή γροθιά που είχε χτυπήσει επανειλημμένα έναν άνθρωπο, πόσο μάλλον από ένα χέρι που κρατούσε μαχαίρι. Τα γόνατα του μαύρου τζιν

παντελονιού φαίνονταν σκούρα επίσης, σαν να είχε γονατίσει επάνω σε κάτι υγρό. Το μπλουζάκι του ήταν ανασηκωμένο λίγο κάτω από τα πλευρά του. Ένας πρόσφατος μώλωπας απλωνόταν έως τη μέση του παντελονιού του.

«Η μητέρα τραυματίστηκε;» ρώτησε ο Γουίλ.

«Έχει κάτι γρατσουνιές στα μπράτσα και τα χέρια, όπως σου είπα και πριν. Έχει κι ένα αρκετά βαθύ κόψιμο στην παλάμη, από τα γυαλιά στο πάτωμα». Ο Λίο συνέχισε την απαρίθμηση λέγοντας: «Ένα σωρό μελανιές, σκισμένο χέιλος, λίγο αίμα στο αυτί. Μπορεί να έχει στραμπουλίσει και τον αστράγαλο. Στην αρχή νόμιζα πως ήταν σπασμένος, μα κατάφερε να τον κουνήσει». Έτριψε το στόμα του, μάλλον ευχόταν να είχε ένα τσιγάρο εκεί. «Κάλεσα ασθενοφόρο, αλλά η μάνα είπε πως δεν προκειται να φύγει μέχρι να απομακρύνουν την κόρη της».

«Έτσι το είπε; “Να απομακρύνουν”;»

Ο Λίο μουρμούρισε μια βλαστήμια καθώς έβγαξε το σπιράλ σημειωματάριο από την τσέπη του. Το άνοιξε στη σωστή σελίδα και το έδειξε στον Γουίλ.

Ο Γουίλ κοίταξε συνοφρυωμένος τις ακατανόητες σημειώσεις. «Τι ορنيθοσκαλισμάτα είναι αυτά;»

Ο Λίο γύρισε το σημειωματάριο προς το μέρος του και διάβασε: «“Δεν πρόκειται ν’ αφήσω την κόρη μου εδώ. Δε φεύγω απ’ αυτό το σπίτι μέχρι να φύγει η Έμα”».

Ο Γουίλ έπιασε να επαναλαμβάνει το όνομα από μέσα του, οπότε η κοπέλα άρχισε να γίνεται άνθρωπος για κείνον και όχι ένα ακόμη ανώνυμο θύμα. Κάποτε ήταν μωρό. Οι γονείς της την είχαν κρατήσει στην αγκαλιά τους, την είχαν προστατέψει, της είχαν δώσει όνομα. Και τώρα την είχαν χάσει.

«Τι άλλο λέει η μητέρα;» ρώτησε.

Ο Λίο έκλεισε το σημειωματάριό του. «Μόνο τα γεγονότα. Θα στοιχημάτιζα το αριστερό μου αριχίδι πως η κυρία ήταν δικηγόρος προτού γκαστρωθεί και τα παρατήσει όλα για να απολαύσει την ντόλτσε βίτα».

«Γιατί το νομίζεις αυτό;»

«Προσέχει πάρα πολύ τι λέει και πώς το λέει. Όλη την ώρα κοτσάρει και από ένα “Αισθάνθηκα ότι” ή “Φοβήθηκα ότι”».

Ο Γουίλ έγνεψε καταφατικά. Η υπερασπιστική γραμμή της αυτοάμυνας στηριζόταν αποκλειστικά στην αντίληψη του από-μου πως η ζωή του διέτρεχε άμεσο κίνδυνο κατά τη στιγμή της επίθεσης. Η Καμπάνο προφανώς έθετε τα θεμέλια για τούτη τη δήλωση, αλλά ο Γουίλ δεν ήξερε αν αυτό οφειλόταν στο ότι ήταν έξυπνη ή στο ότι έλεγε απλώς την αλήθεια. Κοίταξε και πάλι τον νεκρό άντρα, το ξερό αίμα στις παλάμες, το μουσκεμένο μπλουζάκι. Τα φαινόμενα δεν αποκάλυπταν όλη την αλήθεια σ' αυτή την υπόθεση.

Ο Λίο ακούμπησε την παλάμη του στον ώμο του Γουίλ. «Άκου, οφείλω να σε προειδοποιήσω...»

Άφησε τη φράση του μετέωρη, καθώς η συρόμενη πόρτα του κλειστού δωματίου άνοιγε. Η Αμάντα στεκόταν δίπλα σε μια νέα γυναίκα. Πίσω τους ο Γουίλ μπορούσε να διακρίνει μία ακόμα γυναίκα, καθισμένη σ' ένα βαθύ καναπέ. Φορούσε λευκή στολή τένις. Το, λογικά, τραυματισμένο πόδι της ήταν ακουμπισμένο επάνω στο τραπεζάκι του καφέ. Τα αθλητικά της παπούτσια ήταν αφημένα στο πάτωμα από κάτω.

«Ειδικέ πράκτορα Τρεντ», είπε κλείνοντας την πόρτα πίσω της. «Να σου συστήσω την ντετέκτιβ Φέιθ Μίτσελ». Η Αμάντα κοίταξε τον Λίο από πάνω έως κάτω λες και ήταν μπαγιάτικο ψάρι και ύστερα στράφηκε ξανά προς τη γυναίκα. «Ο πράκτορας Τρεντ βρίσκεται στη διάθεσή σας. Το Πολιτειακό Γραφείο Ερευνών της Τζόρτζια ευχαρίστως θα σας παράσχει όποια βοήθεια μπορεί». Σήκωσε το φρύδι στον Γουίλ, δίνοντάς του να καταλάβει πως στην πραγματικότητα εννοούσε το ακριβώς αντίθετο. Ύστερα, ίσως επειδή τον θεωρούσε βλάκα, πρόσθεσε: «Θέλω να βρῖσκεσαι στο γραφείο μέσα στην επόμενη ώρα».

Το γεγονός ότι ο Γουίλ είχε προβλέψει πως αυτό ακριβώς θα συνέβαινε δεν τον είχε βοηθήσει να προετοιμαστεί. Το αυτοκίνητό του ήταν σταθμευμένο στο δημαρχείο. Ο Ντόνελι θα έμενε στον τόπο του εγκλήματος ώσπου να ξεμπερδέψουν με τη συλλο-

γή στοιχείων, ενώ οι ένστολοι έξω πολύ θα ήθελαν να πετύχουν τον Γουίλ Τρεντ μόνο του στο πίσω κάθισμα ενός περιπολικού.

«Πράκτορα Τρεντ;» Η Φέιθ Μίτσελ ακούστηκε ενοχλημένη, πράγμα που έκανε τον Γουίλ να σκεφτεί πως κάτι του είχε ξεφύγει.

«Συγγνώμη;» είπε.

«Ναι, καλά...» μουρμούρισε εκείνη, οπότε ο Γουίλ έμεινε να κοιτάζει σαστισμένος, προσπαθώντας να καταλάβει τι του είχε ξεφύγει.

Ο Λίο δεν έδειχνε να βρίσκει κάτι το περίεργο σ' εκείνον το διάλογο. Ρώτησε τη γυναίκα: «Είπε τίποτε άλλο η μάνα;»

«Η κόρη έχει μια κολλητή». Όπως και ο Λίο, η Φέιθ Μίτσελ είχε ένα σπιράλ σημειωματάριο στην τσέπη της. Το ξεφύλλισε για να εντοπίσει το όνομα. «Κείλα Αλεξάντερ. Η μητέρα λέει ότι πιθανόν να τη βρούμε στο σχολείο. Στην Ακαδημία Γουέστφιλντ».

Ο Γουίλ αναγνώρισε αμέσως το όνομα του ακριβού ιδιωτικού λυκείου στα προάστια της Ατλάντα. «Γιατί δε βρισκόταν η Έμα στο σχολείο;»

Η Φέιθ απάντησε στον Λίο, παρόλο που είχε κάνει ο Γουίλ την ερώτηση. «Υπήρξαν κάποια θέματα αδικαιολόγητων απουσιών στο παρελθόν».

Ο Γουίλ βέβαια δεν ήταν ειδικός στο θέμα, αλλά δεν μπορούσε να φανταστεί μια έφηβη να κάνει κοπάνα από το σχολείο χωρίς να πάρει μαζί την κολλητή της. Εκτός κι αν επρόκειτο να συναντήσει το αγόρι της. Κοίταξε και πάλι τη σκάλα· ευχήθηκε να μπορούσε να ανέβει και να εξετάσει το χώρο. «Και για ποιο λόγο δεν ήταν η μητέρα εδώ σήμερα;»

Η Φέιθ απάντησε: «Έχει κανονισμένο κάτι μία φορά την εβδομάδα στη λέσχη της. Συνήθως δεν επιστρέφει σπίτι πριν από τις τρεις».

«Επομένως, αν κάποιος παρακολουθούσε το σπίτι, θα ήξερε πως η Έμα ήταν μόνη της εδώ».

Η Φέιθ είπε στον Λίο: «Χρειάζομαι λίγο αέρα». Βγήκε έξω και στάθηκε στην άκρη της βεράντας, με τα χέρια στη μέση της. Ήταν νέα, πιθανόν γύρω στα τριάντα, μέτριου αναστήματος και

χαριτωμένη με τον τρόπο που θα θεωρούνταν φυσικά χαριτωμένη μια λεπτή ξανθά γυναίκα, αλλά είχε πάνω της κάτι που την εμπόδιζε να είναι γοητευτική. Ίσως αυτό το κάτι ήταν το συνοφρωμένο της πρόσωπο ή το μίσος που φώτιζε το βλέμμα της.

«Συγγνώμη, φίλε. Προσπάθησα να σ' το πω...» μουρμούρισε ο Λίο.

Στην απέναντι πλευρά του προθαλάμου η συρτή πόρτα άνοιξε και πάλι. Η Αμπιγκέλ Καμπάνο στεκόταν στο άνοιγμα με το πόδι ελαφρώς λυγισμένο, ώστε να μη ρίχνει βάρος στον τραυματισμένο αστραγάλό της. Αντίθετα με τη Φείθ, τα ξανθά της μαλλιά και η άψογη κατάλευκη επιδερμίδα της είχαν κάτι το εκθαμβωτικό. Παρόλο που τα μάτια της ήταν πρησμένα από το κλάμα και το χείλος της εξακολουθούσε να αιμορραγεί στο σημείο όπου είχε σκιστεί, ήταν μια πραγματικά όμορφη γυναίκα.

«Κυρία Καμπάνο...» είπε ο Γουίλ.

«Αμπιγκέλ...» τον διέκοψε σιγανά εκείνη. «Είστε ο πράκτορας του Πολιτειακού Γραφείου Ερευνών της Τζόρτζια;»

«Μάλιστα, κυρία μου. Τα ειλικρινή μου συλλυπητήρια».

Εκείνη τον κοίταξε σαστισμένη, μάλλον επειδή δεν είχε συμβιβαστεί ακόμα με το θάνατο της κόρης της.

«Θα μπορούσατε να μου πείτε κάποια επιπλέον πράγματα για την κόρη σας;»

Το βλέμμα παρέμεινε σαστισμένο.

Ο Γουίλ δοκίμασε να κάνει εκείνος την αρχή: «Είπατε στον ντετέκτιβ Ντόνελι πως έκανε απουσίες στο σχολείο το τελευταίο διάστημα;»

Η γυναίκα έγνεψε αργά. «Προφανώς κατάφερε να...» Η φωνή της έσβησε μόλις κοίταξε τον νεκρό άντρα στο πάτωμα. «Η Κέιλα την έμαθε πέρυσι να απουσιάζει από τα μαθήματά της. Ποτέ μέχρι τότε δεν είχε τέτοια συμπεριφορά... Ήταν πάντα καλό κορίτσι. Προσπαθούσε πάντα να κάνει το σωστό...»

«Υπήρχαν μήπως άλλου είδους προβλήματα;»

«Όλα αυτά φαντάζουν τόσο ασήμαντα τώρα...» Τα χείλη της έτρεμαν καθώς προσπαθούσε να συγκρατήσει τη συγκίνησή της.

«Άρχισε να αντιμιλάει, να κάνει ό,τι ήθελε εκείνη. Προσπαθούσε να ανεξαρτητοποιηθεί, ενώ εμείς εξακολουθούσαμε να θέλουμε να είναι το κοριτσάκι μας...»

«Εκτός από την Κέιλα, είχε άλλες παρέες η Έμα; Αγόρια;»

Η Αμπιγκέλ κούνησε το κεφάλι της, πλέκοντας τα χέρια γύρω από τη μέση της. «Ήταν τόσο συννεσταλμένη... Δεν έκανε εύκολα νέες φιλίες. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς συνέβη αυτό.»

«Η Κέιλα έχει αδερφό;»

«Όχι. Είναι μοναχοπαίδι». Η φωνή της σκάλωσε. «Όπως και η Έμα...»

«Θα μπορούσατε ίσως να ετοιμάσετε έναν κατάλογο των παιδιών με τα οποία έκανε παρέα;»

«Γνωριμίες υπήρχαν, αλλά η Έμα επέλεγε πάντα ένα άτομο με το οποίο...» Και πάλι η φωνή της έσβησε. «Ουσιαστικά δεν είχε άλλες φίλες εκτός από την Κέιλα». Ο τόνος της φωνής της είχε κάτι τόσο οριστικό, τόσο απόλυτο σχετικά με τη μοναξιά της κόρης της στον κόσμο, ώστε ο Γουίλ δεν μπόρεσε να μη συμμεριστεί κάπως τη θλίψη της. Εν τω μεταξύ ευχόταν ειλικρινά να σχεδίαζε ο Λίο να μιλήσει σ' αυτή την Κέιλα. Αν αποτελούσε πράγματι τόσο σοβαρό παράγοντα επιρροής στη ζωή της Έμα Καμπάνο όσο είχε αφήσει να διαφανεί η μητέρα του θύματος, τότε πιθανόν να γνώριζε πολύ περισσότερα πράγματα σχετικά με το τι είχε συμβεί εδώ σήμερα απ' ό,τι οποιοσδήποτε άλλος.

Ο Γουίλ ρώτησε την Αμπιγκέλ: «Υπάρχει κάποιο άτομο το οποίο ενδεχομένως να είχε κάποιο πρόβλημα με σας ή το σύζυγό σας;»

Η γυναίκα κουνούσε διαρκώς το κεφάλι της, έχοντας το βλέμμα καρφωμένο επάνω στον νεκρό άντρα που κείτονταν στον προθάλαμο του σπιτιού της. «Τα πάντα συνέβησαν τόσο γρήγορα... Προσπαθώ συνεχώς να θυμηθώ τι έκανα. Τι άλλο θα μπορούσα να έχω κάνει...»

«Το ξέρω ότι σας έχει γίνει ήδη η ίδια ερώτηση, αλλά είστε σίγουρη ότι δεν αναγνωρίζετε αυτό τον άντρα;»

Τα μάτια της Αμπιγκέλ έκλεισαν, ο Γουίλ, όμως, σκέφτηκε πως εξακολουθούσε να βλέπει το δολοφόνο της κόρης της. «Όχι», απάντησε τελικά. «Μου είναι άγνωστος».

Ξαφνικά ακούστηκε ένας άντρας να ωρύεται έξω από το σπίτι. «Φύγε από μπροστά μου, ρε!»

Ο Γουίλ άκουσε φασαρία στην αυλή, αστυνομικούς να φωνάζουν σε κάποιον να σταματήσει, και την επόμενη στιγμή ο Πολ Καμπάνο ανέβηκε τρέχοντας τα σκαλοπάτια της εισόδου σαν να είχε πάρει φωτιά. Έπεσε πάνω στη Φείθ Μίτσελ, την έσπρωξε πέρα και εισέβαλε στο σπίτι. Ένας ένστολος αστυνομικός πρόλαβε και τη συγκράτησε καθώς παραπατούσε προς τα πίσω, επικίνδυνα κοντά στην άκρη της βεράντας. Κανένας από τους δύο δεν έδειχνε ευχαριστημένος, αλλά ο Λίο τούς έκανε ένα νόημα σαν να τους ζητούσε να μη δώσουν συνέχεια.

Ο Πολ στεκόταν στον προθάλαμο με τις γροθιές σφιγμένες. Ο Γουίλ αναρωτήθηκε αν αυτό είχε γενετικές καταβολές, δηλαδή είτε ανήκες στην κατηγορία των ανθρώπων που είχαν τις γροθιές τους διαρκώς σφιγμένες είτε όχι.

«Πολ...» ψιθύρισε η Αμπιγκέλ τρέχοντας προς το μέρος του.

Ακόμα κι όταν αγκάλιασε τη σύζυγό του, ο Πολ συνέχισε να έχει τις γροθιές του σφιγμένες.

Η Φείθ προφανώς εξακολουθούσε να είναι εκνευρισμένη. Ο τόνος της φωνής της ήταν κοφτός. «Κύριε Καμπάνο, είμαι η ντετέκτιβ Μίτσελ του Αστυνομικού Τμήματος της Ατλάντα. Από δω ο ντετέκτιβ Ντόνελι».

Ο Πολ αδιαφορούσε για τις συστάσεις. Είχε καρφώσει το βλέμμα πάνω από τον ώμο της γυναίκας του στον νεκρό άντρα. «Αυτός είναι ο πούστης που το έκανε;» Η φωνή του μετατράπηκε σε βρυχηθμό. «Ποιος είναι; Τι γυρεύει στο σπίτι μου;»

Η Φείθ και ο Λίο αντάλλαξαν μια ματιά η οποία θα είχε ξεφύγει από τον Γουίλ αν δεν τους παρατηρούσε για να κρίνει πότε θα έπρεπε να μιλήσει. Οι δυο τους ήταν συνεργάτες· ήταν προφανές πως είχαν έναν κώδικα επικοινωνίας, και απ' ό,τι φαινόταν αυτήν τη φορά, ο κλήρος έπεφτε στη Φείθ.

«Κύριε Καμπάνο, ας περάσουμε στη βεράντα να μιλήσουμε», πρότεινε.

«Εσύ ποιος σκατά είσαι;» Ο Πολ αγριοκοιτούσε τον Γουίλ, με μάτια που σχεδόν χάνονταν κάτω από το επιπλέον βάρος του προσώπου του.

Κανονικά ο Γουίλ δεν έπρεπε να εκπλαγεί από την ερώτηση. Ούτε καν από τον τρόπο με τον οποίο διατυπώθηκε. Την τελευταία φορά που του είχε μιλήσει ο Πολ Καμπάνο με αυτό τον τρόπο, ο Γουίλ ήταν δέκα χρόνων και ζούσαν και οι δύο στο Ορφανοτροφείο της Ατλάντα. Έκτοτε πολλά είχαν αλλάξει. Ο Γουίλ είχε ψηλώσει και τα μαλλιά του είχαν σκουρύνει. Το μόνο πράγμα που είχε αλλάξει επάνω στον Πολ ήταν ότι φαινόταν πιο βαρύς και ακόμα πιο μοχθηρός.

Ο Λίο είπε: «Κύριε Καμπάνο, να σας συστήσω τον πράκτορα Τρεντ του Πολιτειακού Γραφείου Ερευνών της Τζόρτζια».

Ο Γουίλ προσπάθησε να καλοπιιάσει λίγο τον Πολ, να τον κάνει να αισθανθεί ότι θα μπορούσε να βοηθήσει. «Γνωρίζετε αν η κόρη σας είχε εχθρούς, κύριε Καμπάνο;»

«Η Έμα;» ρώτησε εκείνος αγριοκοιτάζοντας τον Γουίλ. «Εννοείται πως όχι. Ένα δεκαεφτάχρονο παιδί ήταν!»

«Εσείς μήπως;»

«Όχι!» απάντησε απότομα. «Κανέναν που θα διανοούνταν να...» Κούνησε το κεφάλι του, αδυνατώντας να ολοκληρώσει τη φράση. Κοίταξε πάλι τον νεκρό δολοφόνο. «Ποιος είναι αυτός ο μπάσταρδος; Τι κακό τού είχε κάνει η Έμα;»

«Όποια πληροφορία μπορείτε να μας δώσετε θα βοηθήσει. Ίσως μαζί με τη σύζυγό σας θα μπορούσατε να...»

«Επάνω είναι... Σωστά;» τον διέκοψε ο Πολ στρέφοντας το βλέμμα προς τον επάνω όροφο. «Το μωρό μου είναι εκεί πάνω...»

Κανένας δεν του απάντησε, αλλά ο Λίο έκανε δύο βήματα προς τη σκάλα, φράζοντας το δρόμο.

«Θέλω να τη δω», είπε ο Πολ.

«Όχι...» τον προειδοποίησε η Αμπιγκέιλ με τρεμάμενη φωνή. «Δε θες να τη δεις έτσι, Πολ. Δε θες να ξέρεις...»

«Πρέπει να τη δω!»

«Ακούστε τη σύζυγό σας, κύριε», παρενέβη η Φείθ. «Θα τη δείτε σύντομα. Επί του παρόντος, όμως, αφήστε εμάς να αναλάβουμε».

Ο Πολ γρύλισε στον Λίο: «Τσακίσου από μπροστά μου, ρε!»

«Κύριε Καμπάνο, δε νομίζω πως..»

Η οργή του ξέσπασε πάνω στον Λίο. Ο Πολ τον πέταξε με δύναμη στον τοίχο και άρχισε να ανεβαίνει τρέχοντας τη σκάλα. Ο Γουίλ τον καταδίωξε και παραλίγο να πέσει επάνω του καθώς ο Πολ πάγωσε φτάνοντας στο κεφαλόσκαλο.

Έμεινε εκεί, στήλη άλατος, να κοιτάζει το άψυχο κορμί της κόρης του στο βάθος του διαδρόμου. Η κοπέλα βρισκόταν σε απόσταση τουλάχιστον πέντε μέτρων, αλλά η παρουσία της γέμιζε το χώρο λες και ήταν εκεί, δίπλα τους. Ο Πολ σαν να απόκαμε αντικρίζοντάς την. Όπως οι περισσότεροι νταήδες, του ήταν αδύνατο να διατηρήσει οποιοδήποτε συναίσθημα επί πολλή ώρα.

«Η σύζυγός σας είχε δίκιο», του είπε ο Γουίλ. «Δε θέλετε να τη δείτε σ' αυτή την κατάσταση».

Ο Πολ σάπασε. Το μόνο που ακουγόταν ήταν η βαριά αναπνοή του. Είχε φέρει το χέρι στο στήθος, με την παλάμη ανοιχτή σαν να έδινε όρκο. Κόμποι δακρύων λίμναζαν στα μάτια του.

Ξεροκατάπιε. «Είχαμε ένα γυάλινο μπολ στο τραπέζι». Η φωνή του ακουγόταν επίπεδη, σχεδόν άψυχη. «Το είχαμε πάρει στο Παρίσι».

«Ωραία», αποκρίθηκε ο Γουίλ, ενώ σκεφτόταν ότι δε θα μπορούσε με τίποτα να φανταστεί τον Πολ στο Παρίσι.

«Χάλια είναι εδώ πάνω...»

«Υπάρχουν άνθρωποι που ξέρουν πώς καθαρίζονται τέτοιοι χώροι».

Ο Πολ σάπασε ξανά, οπότε ο Γουίλ ακολούθησε το βλέμμα του καθώς κατέγραφε τη σκηνή. Ο Λίο είχε δίκιο όταν σχολίασε πως η εικόνα στο ισόγειο ήταν χειρότερη απ' ό,τι επάνω, αλλά η ατμόσφαιρα εδώ απέπνεε κάτι ακόμα πιο σκοτεινό και ανατριχιαστικό. Τα ίδια ματωμένα αποτυπώματα παπουτσιών πα-

ντού, τα οποία είχαν καλύψει τη λευκή μοκέτα κι έφταναν έως το βάθος του μεγάλου διαδρόμου. Σημάδια αίματος σκόρπια στους λευκούς τοίχους, εκεί όπου το μαχαίρι ή η γροθιά είχε τιναχτεί καθώς απομακρυνόταν από το σώμα, γρονθοκοπώντας ή σκίζοντας τη σάρκα ξανά και ξανά. Για κάποιιο λόγο, το πιο ανησυχητικό στοιχείο για τον Γουίλ ήταν ένα ορφανό κόκκινο αποτύπωμα χεριού στον τοίχο, ακριβώς πάνω από το κεφάλι του θύματος, εκεί προφανώς όπου ο δολοφόνος είχε στηριχτεί το βήρος του καθώς τη βίαζε.

«Ο Τενεκές, ε;»

Ο Πολ Καμπάνο δεν έψαχνε κάτι για να πετάξει ένα σκουπίδι. «Τενεκές» έλεγε τον Γουίλ όταν ήταν παιδιά. Η ανάμνηση κατακάθισε σαν θηλιά στο λαιμό του Γουίλ. Αναγκάστηκε να ξεροκαταπιεί για να μπορέσει να απαντήσει. «Ναι».

«Πες μου τι συνέβη στην κόρη μου».

Ο Γουίλ αμφιταλαντεύτηκε, αλλά μόνο για μια στιγμή. Χρειάστηκε να στραφεί στο πλάι ώστε να περάσει δίπλα από τον Πολ και να βρεθεί στο διάδρομο. Προσέχοντας να μην αλλοιώσει το παραμικρό στοιχείο, πλησίασε τον τόπο του εγκλήματος. Το πτώμα της Έμα κείτονταν παράλληλα με τους τοίχους, με το κεφάλι στραμμένο στην αντίθετη κατεύθυνση από τη σκάλα. Έτσι όπως πλησίαζε προς το μέρος της, το βλέμμα του Γουίλ επέστρεφε ξανά και ξανά στο αποτύπωμα του χεριού, εκείνο το τέλειο σημάδι της παλάμης και των χεριών. Το στομάχι του ανακατεύτηκε καθώς φανταζόταν τι έκανε ο τύπος την ώρα που άφησε το αποτύπωμα.

Ο Γουίλ σταμάτησε σε μικρή απόσταση από την κοπέλα. «Πιθανώς εδώ δολοφονήθηκε», είπε στον Πολ, καταλαβαίνοντας από τη λίμνη αίματος που είχε ποτίσει τη μοκέτα πως η κοπέλα δεν είχε μετακινηθεί. Έσκυψε δίπλα στο πτώμα, ακουμπώντας τις παλάμες επάνω στα γόνατά του, ώστε να μην αγγίξει κατά λάθος κάτι. Το σορτσάκι της Έμα ήταν κατεβασμένο γύρω από τον έναν αστράγαλο, τα πόδια της ξυπόλυτα. Το εσώρουχο και το πουκάμισό της είχαν παραμεριστεί βίαια από το βιαστή. Σημάδια δοντιών είχαν αποτυπωθεί στα στήθη της και ξεχώριζαν

επάνω στο άσπρο δέρμα. Εκδορές και μώλωπες εκτεινόταν κατά μήκος του εσωτερικού των μηρών της, πρησιμένες πληγές οι οποίες φανέρωναν τη ζημιά που είχε γίνει. Ήταν λεπτή, με ξανθά μαλλιά στο ύψος των ώμων όπως η μητέρα της και με φαρδιούς ώμους όπως ο πατέρας της. Ήταν αδύνατο να καταλάβει πώς ήταν στην όψη όταν ζούσε. Το πρόσωπό της είχε ξυλοκοπηθεί τόσο βίβρα, ώστε το κρανίο είχε υποχωρήσει, αλλοιώνοντας τα μάτια και τη μύτη. Το μόνο σημείο αναφοράς ήταν το στόμα, το οποίο έχασκε ανοιχτό, μια ξεδοντιασμένη ματωμένη τρύπα.

Ο Γουίλ στράφηκε και κοίταξε τον Πολ. Έστεκε ακόμα παγωμένος στο κεφαλόσκαλο. Τα μεγάλα ψωμωμένα χέρια του ήταν σφιγμένα επάνω στο στήθος του, σαν ταραγμένη γερόντισσα που περιέμενε να ακούσει τα κακά μαντάτα. Ο Γουίλ δεν ήξερε τι μπορούσε να δει από κείνη την απόσταση κι αν η απόσταση περιόριζε κάπως τη βιαιότητα της σκηνης ή απλώς την επιδεινώνει.

«Ξυλοκοπήθηκε», του είπε. «Μπορώ να διακρίνω δύο τραύματα από μαχαίρι. Το ένα ακριβώς κάτω από το στήθος της. Το δεύτερο πάνω από τον αφαλό της».

«Έβαλε σκουλαρίκι εκεί πέρυσι...» Ο Πολ γέλασε νευρικά. Ο Γουίλ γύρισε ξανά προς το μέρος του, και ο Πολ θεώρησε πως ήταν σημάδι ώστε να συνεχίσει. «Πήγε με την κολλητή της στη Φλόριντα και επέστρεψε με...» Κούνησε το κεφάλι του. «Όταν είσαι μικρός, τα βρίσκεις χαριτωμένα αυτά τα κόλπα, μα όταν είσαι γονιός και η κόρη σου επιστρέφει σπίτι με έναν κρίκο στον αφαλό...» Το πρόσωπό του συσπάστηκε καθώς πάλευε με τα συναισθήματά του.

Ο Γουίλ έστρεψε πάλι την προσοχή του στην κοπέλα. Ένας ασημένιος κρίκος ήταν περασμένος μέσα από το δέρμα του αφαλού της.

«Τη βίασε;» ρώτησε ο Πολ.

«Μάλλον». Απάντησε πάρα πολύ γρήγορα. Ο απόηχος της λέξης έμεινε να αιωρείται στην πνιγηρή ατμόσφαιρα.

«Πριν ή μετά;» Η φωνή του Πολ έτρεμε. Ήξερε πολύ καλά τι πράγματα ήταν ικανοί να κάνουν οι άντρες.

Το αίμα στην κοιλιά και στο στήθος της ήταν πασσαλειμμένο, κάτι που υποδείκνυε πως κάποιος είχε γείρει επάνω της αφού είχε ολοκληρωθεί στο μεγαλύτερο μέρος του το ξυλοκόπημα. Ο Γουίλ πάντως του είπε: «Θα πρέπει να απαντήσει ο ιατροδικαστής σ' αυτό. Δεν μπορώ να κρινώ με βεβαιότητα».

«Μου λες ψέματα;»

«Όχι», απάντησε ο Γουίλ, προσπαθώντας να μην κοιτάζει το αποτύπωμα της παλάμης, να μην αφήσει τις τύψεις να τον κάμψουν σε τέτοιο βαθμό ώστε να είναι εκείνος που θα αποκάλυπτε σ' αυτό τον άντρα τη φρικτή αλήθεια σχετικά με τον βίαιο, ταπεινωτικό θάνατο της κόρης του.

Ξαφνικά ένωσε τον Πολ να στέκεται πίσω του.

Ο Γουίλ σηκώθηκε όρθιος, φράζοντάς του το δρόμο. «Βρισκόμαστε σε τόπο όπου διαπράχθηκε έγκλημα. Πρέπει να...»

Ο Πολ έμεινε να χάσκει. Έγειρε πάνω στον Γουίλ θαρρείς και του είχε κοπεί η ανάσα. «Δεν είναι...» Το στόμα του έτρεμε, δάκρυα ανάβρυσαν από τα μάτια του. «Δεν είναι αυτή...»

Ο Γουίλ προσπάθησε να απομακρύνει τον άντρα από το θέαμα της κόρης του. «Πάμε κάτω. Δε χρειάζεται να δεις κάτι περσιότερο».

«Όχι!» επέμεινε ο Πολ, μπήγοντας τα δάχτυλά του στο μπράτσο του Γουίλ. «Το εννοώ. Δεν είναι αυτή!» Κουνούσε αριστερά δεξιά το κεφάλι του αμετάπειστος. «Δεν είναι η Έμα!»

«Το ξέρω πως είναι δύσκολο για σένα».

«Ξεράδια ξέρεις, ρε μαλάκα!» Ο Πολ έσπρωξε τον Γουίλ κι έκανε πίσω. «Έχει έρθει κανείς να σου πει πως η κόρη σου είναι νεκρή;» Συνέχιζε να κουνάει το κεφάλι, με το βλέμμα καρφωμένο στο κορίτσι. «Δεν είναι αυτή!»

Ο Γουίλ προσπάθησε να του μιλήσει λογικά. «Ο αφαλός της είναι τρυπημένος, ακριβώς όπως τον περιέγραψες».

Εκείνος κουνούσε το κεφάλι του, οι λέξεις σκάλωναν στο λαρύγγι του. «Δεν είναι...»

«Έλα, πάμε...» Ο Γουίλ προσπάθησε να τον πάρει με το καλό, στρώχνοντάς τον μερικά βήματα προς τα πίσω, κάνοντας ό,τι

μπορούσε για να τον συγκρατήσει και να μην αλλοιώσει περισσότερο τον τόπο του εγκλήματος.

Ο Πολ μιλούσε γρήγορα, ακουγόταν σχεδόν μεθυσμένος από χαρά. «Τα μαλλιά της, Τενεκέ! Η Έμα έχει πιο μακριά μαλλιά. Φτάνουν σχεδόν μέχρι την πλάτη της! Επίσης έχει εκ γενετής ένα σημάδι στο δεξί της μπράτσο... Η Έμα δηλαδή. Κοίτα. Δεν υπάρχει τίποτα εκεί. Κανένα σημάδι!»

Ο Γουίλ κοίταξε το μπράτσο. Εξαιρώντας το αίμα, η επιδερμίδα ήταν ολόλευκη.

«Στο δεξί μπράτσο!» επέμεινε ο Πολ, ενοχλημένος. Έδειξε το άλλο μπράτσο. «Έχει εκεί ένα σημάδι εκ γενετής». Καθώς ο Γουίλ δεν απάντησε, έβγαλε το πορτοφόλι του. Αποδείξεις και χαρτιά έπεσαν στο πάτωμα έτσι όπως έψαχνε να βρει κάτι. «Έχει παράξενο σχήμα, μοιάζει με αποτύπωμα χεριού. Η επιδερμίδα είναι πιο σκούρα εκεί». Βρήκε αυτό που έψαχνε κι έδωσε στον Γουίλ μια φωτογραφία. Η Έμα ήταν πολύ μικρότερη στη φωτογραφία. Φορούσε στολή μαζορέτας. Το ένα χέρι ήταν ακουμπισμένο με σκέρτσο στη μέση της, κρατώντας ένα πομ πομ. Ο Πολ είχε δίκιο· το σημάδι έδειχνε λες και είχε κλείσει κάποιος την παλάμη γύρω από το μπράτσο της, αφήνοντας το αποτύπωμά του εκεί.

Και πάλι, ο Γουίλ είπε: «Πολ, ας μην...»

«Άμπι! Δεν είναι αυτή. Δεν είναι η Έμα!» Ο Πολ γελούσε, πανευτυχής. «Κοίτα το μπράτσο της, Τενεκέ. Δεν υπάρχει κανένα σημάδι εκεί! Δεν είναι η Έμα. Σίγουρα η Κέιλα είναι! Μοιάζουν. Ανταλλάσσουν ρούχα συνεχώς. Αυτή πρέπει να είναι!»

Η Αμπιγκέιλ ανέβηκε τρέχοντας, με τη Φέιθ να την ακολουθεί καταπόδας.

«Μην πλησιάζεις». Ο Γουίλ έφραξε το δρόμο, απλώνοντας τα χέρια σαν τροχονόμος ώστε να απωθήσει τον Πολ. Εκείνος εξακολούθησε να χαμογελάει σαν ηλίθιος. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν ότι η κόρη του δεν ήταν νεκρή. Το μυαλό του δεν είχε προχωρήσει στο επόμενο βήμα.

«Κράτα τους εκεί», είπε ο Γουίλ στη Φέιθ. Εκείνη έγνεψε κα-

ταφατικά, παίρνοντας θέση μπροστά από τους γονείς. Με προσεκτικά βήματα, ο Γουίλ κινήθηκε ξανά προς το μέρος του νεκρού κοριτσιού. Έσκυψε και πάλι, παρατηρώντας τα αποτυπώματα των παπουτσιών, τα αίματα που είχαν ραντίσει τον τοίχο. Επάνω στο πτώμα του κοριτσιού είχε σχηματιστεί ένα λεπτό τόξο αίματος, το οποίο τράβηξε την προσοχή του. Εκτεινόταν λίγο κάτω από τα στήθη της, σαν μια γραμμή τραβηγμένη με μικρό πινέλο. Ο Γουίλ δεν την είχε παρατηρήσει αρχικά, αλλά αυτήν τη στιγμή θα στοιχημάτιζε τη σύνταξή του ότι το αίμα ήταν του νεαρού που κείτονταν νεκρός στο ισόγειο.

«Δεν είναι αυτή!» επέμενε ο Πολ. «Δεν είναι η Έμα!»

«Είναι δύσκολο κάποιες φορές όταν χάνεις ένα αγαπημένο πρόσωπο. Η άρνηση είναι κατανοητή», είπε η Φέιθ.

Ο Πολ εξεռόαγη. «Ακούς που σου μιλάω, μωρή βλαμμένη; Δεν περνάω τα δώδεκα στάδια της οδύνης. Ξέρω πώς είναι η κόρη μου, γαμώ την τρέλα μου!»

«Όλα εντάξει εκεί πάνω;» ακούστηκε η φωνή του Λίο από το ισόγειο.

«Η κατάσταση βρίσκεται υπό έλεγχο», απάντησε η Φέιθ, αν κι έτσι όπως το είπε, φάνηκε ότι μάλλον το ακριβώς αντίθετο ίσχυε.

Ο Γουίλ κοίταξε τα ξυπόλυτα πόδια του νεκρού κοριτσιού. Τα πέλματα ήταν καθαρά, προφανώς το μοναδικό σημείο του σώματός της όπου δεν είχε αίματα.

Σηκώθηκε και στράφηκε στην Αμπιγκέλ. «Πείτε μου τι συνέβη».

Εκείνη κουνούσε το κεφάλι. Δεν τολμούσε να επιτρέψει στον εαυτό της να ελπίζει. «Η Έμα είναι; Το κοριτσάκι μου;»

Ο Γουίλ παρατήρησε τις αχνές γραμμές σκουροκόκκινου χρώματος επάνω στη λευκή φούστα που φορούσε στο τένις η Αμπιγκέλ και τα μοτίβα που είχαν σχηματιστεί επάνω στο στήθος της. Μίλησε με σταθερή φωνή, κι ας ένιωθε την καρδιά του να χτυπάει δυνατά και να πιέζει τα πλευρά του. «Πείτε μου ακριβώς τι συνέβη από τη στιγμή που φτάσατε εδώ».

«Ήμουν στο αυτοκίνητό μου...»

«Από τη σκάλα και μετά», τη διέκοψε ο Γουίλ. «Ανεβήκατε τη σκάλα. Πλησιάσατε το πτώμα; Ήρθατε σ' αυτόν το χώρο;»

«Στάθηκα εδώ...» Έδειξε το πάτωμα μπροστά της.

«Τι είδατε;»

Δάκρυα κύλησαν μεμιάς στα μάγουλά της. Το στόμα της κινήθηκε προσπαθώντας να σχηματίσει λέξεις, ενώ τα μάτια της στρέφονταν στο πτώμα. Τελικά είπε: «Τον είδα να στέκεται από πάνω της. Κρατούσε μαχαίρι. Αισθάνθηκα πως απειλούμουν...»

«Το ξέρω ότι νιώσατε πως η ζωή σας βρισκόταν σε κίνδυνο», τη διαβεβαίωσε ο Γουίλ. «Αλλά πείτε μου τι συνέβη μετά». Ξεροκατάπιε. «Πανικοβλήθηκα... Έκανα πίσω κι έπεσα από τη σκάλα».

«Εκείνος τι έκανε;»

«Με κυνήγησε... Κατέβηκε τη σκάλα».

«Εξακολούθουσε να κρατάει το μαχαίρι;» Η γυναίκα έγνεψε καταφατικά. «Το είχε υψωμένο;»

Έγνεψε και πάλι καταφατικά. Ύστερα, όμως, κούνησε το κεφάλι της. «Δεν ξέρω... Όχι. Το είχε στο πλάι». Έσφιξε το χέρι της δίπλα στο πλευρό της για να του δείξει. «Κατέβαινε τρέχοντας τη σκάλα. Το κρατούσε στο πλάι».

«Σήκωσε το μαχαίρι όταν έφτασε στη βάση της σκάλας;»

«Τον κλότσησα πριν προλάβει να φτάσει στη βάση. Για να τον κάνω να χάσει την ισορροπία του...»

«Τι έγινε το μαχαίρι;»

«Του έφυγε από το χέρι έτσι όπως έπεσε. Μετά... με χτύπησε στο κεφάλι. Νόμισα πως θα με σκότωνε».

Ο Γουίλ κοίταξε τριγύρω, παρατηρώντας και πάλι τα αποτυπώματα των παπουτσιών. Ήταν σκόρπια, χαοτικά. Δύο άνθρωποι είχαν πατήσει τα αίματα, είχαν κινηθεί στο χώρο, είχαν παλέψει. «Είστε σίγουρη ότι δεν προχωρήσατε καθόλου στο διάδρομο εδώ πάνω;»

Η γυναίκα έγνεψε καταφατικά.

«Ακούστε με πολύ προσεκτικά. Δεν περπατήσατε εδώ πάνω; Δεν πλησιάσατε την κόρη σας; Δεν πατήσατε καθόλου τα αίματα;»

«Όχι. Στεκόμουν εδώ. Ακριβώς εδώ. Σταμάτησα στο κεφαλόσκαλο, κι εκείνος ήρθε προς το μέρος μου. Νόμισα πως θα με σκότωνε. Πίστεψα...» Έφερε την παλάμη επάνω στο στόμα της, αδυνατούσε να συνεχίσει. Η φωνή της τσάκισε καθώς ρωτούσε το σύζυγό της: «Δεν είναι η Έμα;»

«Κράτησε και τους δύο εδώ», είπε ο Γουίλ στη Φείθ καθώς κατέβαινε στο ισόγειο.

Ο Λίο στεκόταν στο κατώφλι του σπιτιού, κάτι συζητούσε με έναν ένστολο. «Τι τρέχει;» ρώτησε τον Γουίλ.

«Μην περιμένετε τον Πιτ!» διέταξε ο Γουίλ περνώντας πάνω από το πτώμα. «Θέλω να μάθω την ταυτότητα του τύπου αυτήν τη στιγμή». Εντόπισε τα παπούτσια της Αμπιγκέλ Καμπάνο στο καθιστικό, κάτω από το τραπεζάκι του καφέ. Το αποτύπωμά τους ήταν μια σειρά από τεθλασμένες γραμμές, όχι τετραγωνάκια. Πέρα από ένα δυο γδαρούματα στις μύτες, δεν υπήρχε ίχνος αίματος επάνω τους.

Στον προθάλαμο ο Λίο έβγαζε ένα ζευγάρι γάντια λάτεξ από την τσέπη του. «Η κουτσομπόλα απέναντι λέει πως είδε ένα αμάξι παρκαρισμένο μπροστά στο σπίτι πριν από μια δυο ώρες. Για κίτρινο της φάνηκε, μα δεν αποκλείει να ήταν και άσπρο. Τετράθυρο, αλλά μπορεί να ήταν και δίθυρο».

Ο Γουίλ παρατήρησε τα αθλητικά παπούτσια του νεκρού. Άφηναν μικρά τετράγωνα στο αποτύπωμα, και στις εγκοπές υπήρχε ξεραμένο αίμα. «Δώσ' τα μου αυτά», είπε. Ο Λίο τού έδωσε τα γάντια, και ο Γουίλ τα φόρεσε. «Πήρες φωτογραφίες από δω. Έτσι δεν είναι;»

«Ναι. Τι τρέχει;»

Ο Γουίλ ανασήκωσε προσεκτικά το μπλουζάκι του νεκρού. Το ύφασμα ήταν ακόμα μούσκεμα εκεί όπου είχε μαζευτεί, στη μέση, και είχε αφήσει μιαν αλλόκοτη ροδαλή χροιά στην εκτεθειμένη επιδερμίδα.

«Θες να μου πεις τι κάνεις εκεί κάτω;» ρώτησε ο Λίο.

Ήταν τόσο πολύ το αίμα, ώστε δύσκολα θα μπορούσε να διακρίνει κανείς το παραμικρό. Ο Γουίλ πίεσε ελαφρά την κοι-

λιά, οπότε άνοιξε ένα λεπτό τραύμα στη σάρκα, απ' όπου έτρεξε μαύρο υγρό.

«Σκατά...» είπε ο Λίο με σφιγμένα δόντια. «Η μάνα τον μαχαίρωσε;»

«Όχι». Ο Γουίλ κατάλαβε τι είχε συμβεί. Ο νεαρός άντρας είχε γονατίσει δίπλα στο πτώμα στον επάνω όροφο με ένα μαχαίρι καρφωμένο στο στήθος. Θα είχε τραβήξει το μαχαίρι, οπότε το αίμα από την αρτηρία θα πετάχτηκε πάνω στο σώμα της νεκρής κοπέλας. Ο νεαρός θα είχε προσπαθήσει να σταθεί παραπατώντας, επιχειρώντας να βρει βοήθεια την ώρα που ο πνεύμονάς του κατέρρεε. Εκείνη τη στιγμή πρέπει να εμφανίστηκε στο κεφαλόσκαλο η Αμπιγκέλ Καμπάνο. Είδε τον άντρα που είχε σκοτώσει την κόρη της. Κι εκείνος είδε τη γυναίκα που θα μπορούσε να τους σώσει όλους.

Ο Λίο έστρεψε το βλέμμα προς τη σκάλα και ύστερα ξανά στον νεκρό νεαρό, συνειδητοποιώντας τελικά τι είχε συμβεί. «Σκατά...»

Ο Γουίλ έβγαλε τα γάντια, προσπαθώντας να μη σκέφτεται όλο εκείνον το χρόνο που είχε χαθεί. Πήγε στο ματωμένο αποτύπωμα του ξυπόλυτου ποδιού και παρατήρησε ότι το βάρος έπεφτε στη μύτη του πέλματος όταν έγινε. Υπήρχε μια μικρή συγκέντρωση σταγόνων αίματος στο πρώτο σκαλοπάτι, έξι στο σύνολο.

Ο Γουίλ περιέγραψε περιληπτικά την κατάσταση, τόσο για να ακούσει ο Λίο το συμπέρασμα, όσο και για να το συνειδητοποιήσει ο ίδιος. «Η Έμα ήταν αναισθητή. Ο δολοφόνος τη φόρτωσε στον ώμο για να τη μεταφέρει». Ο Γουίλ μισόκλεισε τα μάτια καθώς ένωνε τα κομμάτια του γρίφου. «Σταμάτησε εδώ, στη βάση της σκάλας, για να πάρει ανάσες. Το κεφάλι και τα μπράτσα της κοπέλας κρέμονταν στην πλάτη του. Οι σταγόνες αίματος στο πρώτο σκαλοπάτι είναι σχεδόν στρογγυλές, πράγμα το οποίο σημαίνει πως έπεσαν κάθετα». Ο Γουίλ υπέδειξε το αποτύπωμα. «Ο νεαρός μετατόπισε το βάρος της προς τα εμπρός. Το πόδι της άγγιξε το πάτωμα, γι' αυτό και το αποτύπωμα κοιτάζει προς τη σκάλα και όχι προς την πόρτα. Αφού την κατέβα-

σε από τη σκάλα, χρειάστηκε να αλλάξει θέση στο σώμα, ώστε να μπορέσει να το περάσει από την εξώπορτα.»

Ο Λίο προσπάθησε να δικαιολογηθεί. «Η μαρτυρία της μάνας έστρεψε. Εγώ δε θα μπορούσα να...»

«Δεν έχει καμία σημασία». Ο Γουίλ έριξε μια ματιά προς τα επάνω. Η Αμπιγκέιλ και ο Πολ Καμπάνο τούς παρακολουθούσαν από την κουπαστή. Είχαν καρφώσει τη ματιά τους επάνω στους δύο αστυνομικούς, δεν πίστευαν αυτά που άκουγαν. «Έχει αυτοκίνητο η Κέιλα;»

Η Αμπιγκέιλ απάντησε ελαφρώς διστακτικά. «Οδηγεί ένα λευκό Prius...»

Ο Γουίλ έβγαλε το κινητό του και πάτησε το πλήκτρο ταχείας κλήσης. Είπε στον Λίο: «Προσπάθησε να βοηθήσεις την κυρία απέναντι να αποφασίσει τι αμάξι είδε... Δείξ' της μερικές φωτογραφίες αν χρειαστεί. Τσέκαρε όλες τις κλήσεις που έγιναν προς την Άμεση Δράση απ' αυτή την περιοχή μέσα στις τελευταίες πέντε ώρες. Βάλε τους δικούς σου να χτενίσουν ξανά τη γειτονιά. Νωρίτερα κυκλοφορούσαν πολλές γυναίκες που έκαναν τζόκινγκ, οι οποίες λογικά θα έχουν επιστρέψει σπίτι τους τώρα. Εγώ θα ενημερώσω την Τροχαία αυτοκινητοδρόμων... Υπάρχει μια είσοδος για την εθνική οδό που απέχει σκάροτ ενάμισι χιλιόμετρο από δω». Ο Γουίλ έφερε το τηλέφωνο στο αυτί του τη στιγμή ακριβώς που απαντούσε η Αμάντα. Δε σπατάλησε χρόνο με εισαγωγικές κουβέντες. «Χρειάζομαι μια ομάδα εδώ. Φαίνεται πως έχουμε να κάνουμε με απαγωγή».

Όταν η Αμπιγκέλ Καμπάνο επιστρέφει νωρίτερα στο σπίτι της στην Ατλάντα ένα απόγευμα, βρίσκεται αντιμέτωπη με ένα συμβάν που ξεπερνάει τους χειρότερους εφιάλτες της. Ένα παράθυρο έχει σπάσει, στις σκάλες διακρίνεται ένα χνάρι από αίμα και, στο τέλος της διαδρομής, η έφηβη κόρη της κείται νεκρή. Ένας άντρας στέκεται ακόμα πάνω από το πτώμα του κοριτσιού, κρατώντας ένα αιματοβαμμένο μαχαίρι. Η πάλη που θα ακολουθήσει θα αλλάξει για πάντα τη ζωή της Αμπιγκέλ.

Η τοπική αστυνομία που αναλαμβάνει την υπόθεση κάνει ένα σοβαρό λάθος, το οποίο όχι μόνο υπονομεύει την πορεία της έρευνας, αλλά θέτει και σε κίνδυνο τη ζωή ενός νεαρού κοριτσιού. Έτσι, η υπόθεση ανατίθεται στον ειδικό πράκτορα Γουίλ Τρεντ, που για ακόμα μια φορά θα αναγκαστεί να συνεργαστεί με κάποιον που τον αντιπαθεί. Για την ακρίβεια: με *κάποια*.

Η ντετέκτιβ Φέιθ Μίτσελ έχει λόγους να τον μισεί: ο Γουίλ συμμετείχε σε μια έρευνα για τη διαφθορά στην αστυνομία και είχε αναγκάσει τη μητέρα της, αστυνόμο, να αποχωρήσει από την υπηρεσία. Παρ' όλα αυτά, κάτω από τον ανελήπτο ήλιο της Τζόρτζια, ο Γουίλ και η Φέιθ συνειδητοποιούν ότι χρειάζεται να ενώσουν τις δυνάμεις τους για να εντοπίσουν ένα δολοφόνο, ο οποίος έχει βάλει στο στόχαστρο τις πιο πλούσιες και προνομιούχες οικογένειες της περιοχής.

CRIME

www.psichogios.gr/crime

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0105-8

9 786180 101058

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13070